

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Nr. 2

Martie — Aprilie 1988

Anul LXV

Scumpi frați, stimate surori,
Iubiți conlucrători...!

„Iată cum trebuie să fim priviți noi : ca niște slujitori ai lui Hristos, și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu ! Încolo ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui“

(1 Cor. 4,1,2)

Cred că sîntem convinși de faptul că fiecare dintre noi am primit din partea Stăpînului a toate (Matei 25,14-30) un talant, un dar, o capacitate pe care Creatorul și Răscumpărătorul nostru dorește să o dezvoltăm, s-o punem la schimbător, s-o facem să devină un element al binecuvîntării altora. Timpul, îscușința noastră, iubirea și ura noastră față de tot ceea ce este păcat, bunurile noastre materiale și spirituale, toate trebuie puse la lucru, căci ele sînt menite de Dătătorul Divin să satisfacă nevoile oamenilor. „Dați-le voi... să mănînce“, era cuvîntul de ordine pe care umilul Învățător galileean, Fiul lui Dumnezeu în haina naturii umane, îl adresa celor doisprezece apostoli.

În ce măsură cele ce ne-au fost încredințate spre administrare sînt folosite pentru scopul ce ne-au fost date ? De cîte ori n-am confundat — și încă mai confundăm — statutul nostru de „ispravnici“ cu acela de „stăpîni“ ?

Ce plăcut și binecuvîntat este talentul (talantul) de a pregăti coruri și a cînta spre slava lui Dumnezeu, asemenea lui David, dulcele cîntăreț al lui Israel. Pus la schimbător, acest dar trebuie să strălucească printr-o activitate care să aibă în centrul ei persoana Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos. În casele noastre de rugăciune, cîntarea este prin excelență un imn de slavă adus — în nimicnicia și imperfecțiunea noastră — Dumnezeului Cel Atotputernic, Celui desăvîrșit în toate. Aici se poate spune că dirijor și coriști intră în norul prezenței divine și parfumul plăcut mirositor al immurilor urcă spre Cel Nevăzut, spre Domnul slavei, și nimic de factură firească nu poate sui spre slavă. Cîtă răspondere sfîntă ! Cîtă conștiințozitate și simț al realității trebuie să caracterizeze pe cei ce slujesc astfel Domnului. „Încolo... ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.“ Și atunci corul va deveni o pîrticică a cerului care se va uni cu îngerii ca să cînte în armonii celeste : „Sfînt, sfînt, sfînt este Domnul Cel Atotputernic.“ Atunci locul unde va sta coristul nu va mai prezenta importanță, iar dirijorul va dispărea în umbra recunoașterii nimicniciei sale, și va îndrepta totul spre Cel vrednic de mîrit, spre Isus, Răscumpărătorul nostru. Dar făcînd altfel, folosînd cum nu trebuie acest talent, jefuim pe Dumnezeu de slava ce I se cuvine și atunci, armonia celestă se sparge și totul va fi „o aramă sunătoare și un chimval zăngănitor“.

Nimeni nu trebuie să uite că darul (talent-talant) primit este dat pentru a-l folosi spre slava Cerului și slujirea aproapelui. Orice lucrare ce sîntem chemați a o face pentru Dumnezeu nu este nici secundară și nici lipsită de importanță. Nimeni nu-și ia singur cîntea de a „sluji“ lui Dumnezeu după buna lui plăcere și acolo unde consideră că... „i se potrivește“. Păcatul lui Core, Datan și Abiram și al cetei lor era acela că au considerat că și ei pot face slujba — ce probabil le plăcea — de a aduce tîmîie înaintea Domnului, deși nu ei erau chemați la aceasta. Rezultatul... îl cunoaștem. Au coborît de viu în locuința morților. N-ar trebui să fim niciodată în situația aceluia care autocompătîmîndu-se că a primit numai un singur talant, ca „drept răsplată“ sau represalii aplică „legea eului lezat“ spunînd : „Doamne, atît mi-ai dat... atît Îți dau — Îți aparține ; eu n-am nevoie de el.“ Aceasta înseamnă că ceea ce are valoare pentru firescul nostru eu este... „binele, plăcerea, interesul, ambiția personală“, lăsînd altora rolul de jertfelnic... ! Ce clar prezenta apostolul Pavel caracterul Celui ce ne-a iubit pînă la moarte și încă moarte de cruce : „Dragostea... nu caută folosul său... nu se poartă necuviincios... nu se umflă de mîndrie“ (1 Cor. 13). Niciodată n-ar trebui să înapoiem ceea ce am primit și să spunem cu reproș în glas : „Iată-Ți ce este al Tău !“

Mă gîndesc adesea la bătrînul și învățatul Nicodim. Un conducător în Israel, un om cu mari posibilități materiale, cu influență în mijlocul poporului. Serva Domnului ne spune că după înălțarea Domnului... Nicodim a ieșit în față. Cînd ucenicii erau ferecați în camera de sus de frica iudeilor, Nicodim înfrunța cu curaj ura cărturarilor și a mai marilor norodului. „A fost batjocorit și persecutat de aceia care îl onoraseră pe vremuri, a ajuns sărac în ceea ce privește bunurile pămîntesti ; dar n-a scăzut în ce privește credința aceea care își avea începutul în noaptea cînd a stat de vorbă cu Isus“ (HLL 162). Nu și-a asumat un rol conducător (conducători erau Iacob, Petru etc.), nu-l găsim cerînd să aibă un loc și un rol care... să-i convină. Nu ! Rolul lui a fost de a-și pune influența, numele și averea la dispoziția bisericii nou născute. Și a rămas mare, uluitor de mare în tăcerea lui și a rapoartelor sfinte.

CHEMAREA DE MAMĂ

„Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută“.

(Rom. 11,29)

La poalele unor munți se afla un orașel. Apa care-i era necesară venea din izvoarele și din piraiele muntelui. Cetățenii au angajat un locuitor de pe munte care să inspecteze cu regularitate izvoarele ca să asigure curățenia apei. El curăța izvoarele, îndepărta mlul, frunzele și noroiul, și era foarte conștiincios. După un timp, noii conducători ai orașului au hotărât să reducă cheltuielile publice și au concediat pe păzitorul izvoarelor. De altfel nici unul dintre ei nu prea știa în ce consta munca lui. În schimb au construit un mare rezervor de apă chiar lângă oraș.

Dar acum au început nesfârșite probleme. Apa a căpătat un gust rău și în rezervor s-a adunat o iarbă verzuie. Lebedele au părăsit orașul. A izbucnit chiar o epidemie.

Consiliul orașenesc s-a întrunit iarăși. A fost recunoscută greșeala concedierii paznicului izvoarelor, și omul a fost rugat să-și reia munca. El a acceptat cu plăcere și s-a apucat de treabă. În curând orașenii

au avut din nou o apă limpede și bună, epidemia s-a terminat, s-au întors lebedele. Toți erau sănătoși și fericiți.

Ce învățăminte sugerează această scurtă istorisire? Că mamele sînt păstrătoarele izvoarelor familiei, bisericii și societății. Munca lor, ca și a munteanului care îngrijea de izvoare, este adesea neobservată, nerecunoscută, nerecompensată, și totuși ea este de neînlocuit pentru binele omenirii. Lor li s-a încredințat chemarea sacră să păstreze curate izvoarele vieții, așa încît iubirea, credința și adevărul să se reverse din belșug în viețile noastre.

O chemare sacră

Chemarea la misiunea de a fi mamă are rădăcini biologice și împlinește nevoi sociale esențiale. Dar din punct de vedere biblic, chemarea de mamă este adresată de Dumnezeu. Ea nu este urmarea unei hotărâri bisericești sau omenești. De aceea chemarea de mamă este sfîntă.

Chemarea se întemeiază pe două capacități speciale dăruite de Dumnezeu fiecărei femei: prima biologică, iar a doua spirituală.

La creațiune, Dumnezeu a dotat pe femeie cu o capacitate tainică și minunată: să conceapă și să crească copii în însăși ființa ei. Într-un mod unic, femeia este în părtașie activă cu Creatorul. Zămislirea și nașterea sînt o manifestare strălucită a dragostei. Crearea unei vieți noi nu se face fără sacrificiu.

De asemenea, din punct de vedere spiritual, Dumnezeu a dotat pe femeie cu o putere uimitoare să modeleze viața și caracterul copiilor săi. „În afară de Dumnezeu, cea mai mare putere spre bine care există pe pămînt este mama“ (AH 240). „Stă în puterea mamei să modeleze caracterul copiilor săi așa ca ei să fie pregătiți pentru viața de sus, nepieritoare.“ (Ibid., 231).

O chemare de neînlocuit

Să reflectăm pe scurt asupra capacității unice pe care o are o mamă creștină de a transmite co-

piilor săi trei calități vitale: credința și iubirea, năzuința spre dezvoltare și atașamentul față de valorile morale.

1. Deoarece nimeni nu iubește pe copil atît de mult ca mama sa, Dumnezeu a înzestrat-o în mod special să transmită copiilor săi credința și iubirea. Cele două principii, credința și iubirea, sînt strîns împletite, căci putem avea credință doar într-o persoană pe care o iubim, și iubim cu adevărat pe cel în care avem încredere. Iubirea lui Dumnezeu este comparată în Sfînta Scriptură cu aceea a mamei pentru pruncul ei în cuvintele de neuitat din Isaia 49,15: „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, și să n-aibă milă de rodul pîntecelei ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip.“

Ca și iubirea lui Dumnezeu, iubirea mamei pentru copiii ei este necondiționată, depășind imperfecțiunile fizice și de caracter, dar în același timp creatoare, împlinind în cel iubit propriile idealuri morale.

Apostolul Pavel scria lui Timotei: „Îmi aduc aminte de credința ta neprefăcută, care a sălășluit întii în bunica ta Lois și în mama ta Eunice, și sînt încredințat că și în tine“ (2 Tim. 1,5). Acest text scurt conține biografia completă a două mari femei, renumite doar pentru că au transmis fiului lor Timotei un puternic spirit al credinței și consacrării. Probabil că acest lucru nu a fost ușor. Tatăl lui Timotei era grec, deci necreștin. Eunice și Lois parcă se ridică de pe paginile Bibliei ca să confirme marele adevăr din Proverbe 22,6: „Învăț pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și cînd va îmbătrîni, nu se va abate de la ea.“

2. Mama este în mod deosebit capabilă să transmită copiilor ei o altă capacitate vitală, și anume încrederea în posibilitățile lor de dezvoltare, și un simțămînt sănătos de valoare și demnitate personală care să-i conducă spre dezvoltare. O mamă creștină vede în copiii ei nu numai ce sînt ei acum, ei și ce pot ei să devină prin harul lui Dumnezeu.

Este binecunoscută maxima care spune că în spatele fiecărui om mare este o femeie mare. Aceasta

CUPRINS

Puterea și slava învierii . . .	1
De la inimă... la inimă . . .	2
Chemarea de mamă	3
Realizări	4
Puncte fundamentale	7
Din viața bisericii	11
Ziua de lucru a pastorului	14
Vîrsta de mijloc a căsătoriei	16
Mireasma sufletului	18
De la Sabat... la duminică	20
In memoriam	23
Sfîrșit de cale	24

se referă și la influența extraordinară pe care mamele o pot exercita în vederea dezvoltării. De asemenea este cunoscută cugetarea că mîna care leagă pruncușorul este mîna care conduce omenirea. În general vorbind, mamele sînt mai apropiate de copii decît tații și se ocupă mai mult de educarea lor.

Samuele Bacchiocchi, profesor la Universitatea Andrews și autorul unor strălucite cărți despre Sabat, povestește despre reacția părinților săi cînd el a căzut la examenul de intrare la gimnaziu. „Tatăl a spus că acest eșec dovedește că eu nu sînt capabil pentru a studia mai departe și că trebuie deci să aleg o școală de meserii. Dar mama a fost de părere să mi se mai dea o șansă. Ea credea că voi reuși. Cu sacrificii extraordinare, mama m-a înscris la o școală particulară pentru următorii ani. La examenul pentru treapta superioară, am reușit! N-aș fi ajuns niciodată pastor și profesor dacă mama mea n-ar fi văzut în mine ceea ce alții nu au văzut și dacă ea nu mi-ar fi insuflat simțămîntul chemării și năzuința de dezvoltare.”

Mulți dintre noi putem astăzi să mărturisim că ceea ce am reușit în viață se datorează în mare măsură

mamelor noastre, cărora trebuie să le purtăm veșnică recunoștință.

3. În sfîrșit, mamele noastre au posibilitatea unică să imprime în copii valorile morale. Prima distincție între bine și rău, dezvoltarea discernămintului și a conștiinței, binecuvîntarea ascultării și frumusețea Legii divine — toate acestea sînt contribuția mamelor noastre la formarea idealurilor și principiilor pentru întreaga viață.

Mama lui Samuel, Ana, este un bun exemplu cu privire la efectul durabil al educației date de o mamă credincioasă. Ea s-a hotărît să facă din educarea copilului sarcina ei supremă. Ea a oferit lui Samuel toată iubirea, credința și valorile morale pe care numai o mamă credincioasă le putea oferi.

Nu ne-o putem închipui pe Ana încredinșind altora pe copilul ei cel mic. Hotărîrea ei de a nu merge la Silo pînă ce nu-și va încheia lucrarea pentru Samuel arată importanța coplesitoare pe care ea o acorda chemării sacre pentru creșterea copilului ei.

Apoi ea a putut să ducă pe copil la Sanctuar și să-l lase acolo cu toată încrederea, bizuindu-se pe ocrotirea Domnului. În cîntarea ei,

Ana a spus atunci: „El va păzi pașii preaiubiților Lui” (1 Samuel 2, 9).

Ce făgăduință și asigurare pentru toți părinții care au făcut tot ce le-a stat în putere pentru binele copiilor, și apoi știu că Domnul va ocroti pe cei mici și-i va ajuta să trăiască potrivit cu valorile morale pe care ei le-au imprimat în viața lor! „Cînd se face judecata și cărțile se vor deschide, lucrarea părinților înțelepți va fi privită așa cum o privește Dumnezeu și va fi răsplătită înaintea oamenilor și a îngerilor. Se va vedea că un copil care a fost crescut cu credincioșie a fost o lumină în lume. Prețul clădirii caracterului acestui copil a însemnat grijă și lacrimi, nopți nedormite, dar lucrarea a fost îndeplinită cu înțelepciune, și părinții vor auzi pe Maestru spunînd: „Bine!” (AH 537).

„Cînd Samuel va primi cununa slavei, el o va prezenta dînd onorul în fața tronului și va declara cu bucurie că lecțiile primite de la mama sa i-au asigurat, prin meritele Domnului Hristos, cununa de slavă nepieritoare” (Ibid.).

Adrian Bocăneanu
pastor-consilier

REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI

BACĂU :

Petroliștii la datorie

În rînd cu toți oamenii muncii din întreaga țară, colectivele de muncă din cadrul schelei de foraj Tîrgu Ocna înscriu pe graficul întrecerii noi și semnificative fapte de muncă. Petroliștii de aici au predat producției, cu mult mai devreme decît prevedea planul, două noi sonde de mare adîncime și au început în avans forajul la alte trei sonde de mare adîncime pentru gaze și țiței. Succesul se datorează unei mai bune organizări a muncii, întăririi ordinii și disciplinei în toate sectoarele de ac-

CÎMPINA — Casă solară

tivitate, menținerii în funcțiune la parametrii optimi a tuturor mașinilor și utilajelor, promovării unor tehnologii moderne de foraj.

CLUJ-NAPOCA :

O nouă linie de mașini de rectificat

La fabrica de mașini de rectificat „Napomar” din Cluj-Napoca s-a realizat o nouă linie de mașini de rectificat fără centre pentru prelucrarea reperelor de la cutia de viteze a autoturismelor Olcit. Această mașină, care lucrează în ciclul automat, asigură o înaltă productivitate și precizie de prelucrare a pieselor. Noua realizare tehnică a acestei unități constructoare de mașini este rezultatul eforturilor întreprinse în înnoirea și modernizarea producției pentru reducerea importurilor.

MUREȘ :

Livrări suplimentare la export

Chimiștii de pe marea platformă a Combinatului „Azomureș” din Tg. Mureș — colectiv care în anul precedent a produs și livrat supli-

mentar la export produse în valoare de 144 milioane lei — și-au asigurat încă din primele zile ale acestui an ritmul superior de lucru. Prin folosirea intensivă a complexelor instalații din dotare, primele săptămîni ale anului 1988 sînt marcate de obținerea unor însemnate sporuri de producție. În perioada care a trecut din acest an, lucrătorii de aici au produs și livrat în plus față de sarcinile de plan, pe adresa partenerilor externi, îngrășăminte chimice și alte produse în valoare de peste 5 milioane lei.

BRAȘOV :

Rezultate ale înnoirii și modernizării producției

Întreprinderea „Rulmentul” din Brașov a înregistrat anul trecut rezultate remarcabile în activitatea de export, livrînd peste prevederi partenerilor externi produse în valoare de 36 milioane lei. Unul din factorii determinanți care au condus la obținerea acestui succes l-a constituit dezvoltarea gamei de tipodimensiuni de rulmenți de înaltă complexitate tehnică destinați mașinilor-unelte, industriei de avioane, autoturisme și centrale nucleare.

„Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcind și celor din morminte viața dându-le!”

O frumoasă duminică de Paști, în care nu se stinseseră încă ecourile cîntecului învierii, și... pentru că mi se oferea ocazia, întreb pe bunul meu prieten, după ce mai întâi îl întimpin creștinește cu „Hristos a înviat!”

„Ce semnificație are pentru Dv. învierea Domnului Hristos pe care o sărbătorim astăzi?”

„Adevărat a înviat”, veni răspunsul prompt și apoi continuă fără dificultate de formulare: „Hristos înviat din morți... o sărbătoare cu tradițiile ei, un obicei, ouă roșii, cozonaci și friptură de miel...”

„Altceva...?”

„Pentru mine”, mă asigură amical, „Nu!”

O zi ce a schimbat profund, prin evenimentul ce a avut loc atunci, destinul omenirii, însă fără nici un impact asupra multor inimi creștine! Eșec divin... sau dezinteres uman?

„Doamne, nu poți face ceva deosebit, dramatic, pentru a reaminti celor pentru care Ți-ai dat viața, că ai înviat din morți, cu moartea pre moarte călcind?”

Omul și-a regizat singur drama existenței sale. Vizitam mai de mult lagărul de exterminare nazist de la Auschwitz. Șase milioane de evrei și ne-evrei morți în acest holocaust. Gemetele celor muribunzi și groaza din ochii lor de pe fotografiile vremii te zguduie. Un supraviețuitor povestește cum un rabin, în fața ororii înimaginabile a camerei de gazare, strigă cu forțele pe care le mai avea: „Doamne, manifestă-Ți puterea!” Dar Dumnezeu a tăcut, nici un răspuns — și rabinul a pășit în camera de gazare, a pășit în moarte strigînd: „Doamne, nu ești!”

„Doamne, de ce nu-Ți folosești puterea pentru a interveni și a ajuta pe oameni în situațiile lor chinuitoare, ca în situația de mai sus?”

Da! Dar să gîndim bine și să ne întrebăm unde era oare Dumnezeu atunci cînd Fiul Său iubit trăia agonia morții pe crucea Golgotei? Unde era Dumnezeu cînd, cu glasul durerii infinite, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, strigă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Unde ești, Doamne? Asemenea rabinului de la Auschwitz, Isus Hristos S-a simțit părăsit de Dumnezeu Tatăl. „De ce M-ai părăsit?” Și cînd a murit și a fost îngropat, ucenicii au crezut că totul s-a prăbușit, totul s-a sfîrșit!

„Doamne, în loc de a aștepta duminică învierii, puteai foarte bine face acest lucru chiar acolo, pe crucea Golgotei. Atunci ai fi uimit și înfricoșat pe vrăjmașii Țăi! Iar ucenicii și urmașii Țăi ar fi fost încințați și nu descurajați!”

Poate că Dumnezeu a dorit să ne arate că El era pregătit să împărtășească întreaga noastră experiență umană, de la leagăn pînă la mormint. Să împărtășească experiența umană nu numai în activitățile vieții, ci și în „somnia morții”. Isus Hristos S-a odihnit în mormint în ziua Sabatului, așteptînd momentul învierii. Așa cum și noi așteptăm ziua glorioasă cînd „Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trîmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos” (1 Tes. 4,17).

Privind înapoi în timpurile Vechiului Testament, bătrînul patriarh Iov a trăit tragedia pierderii sănătății sale, a familiei și a averii sale. Totul s-a spulberat ca luat de un vînt puternic. Lovit în trupul și

sufletul său, o bubă din cap pînă în picioare, Iov a refuzat să refuze a mai avea încredere, ci a spus cu toată ființa sa: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pămînt” (Iov 19,25).

Asemenea lui Iov, asemenea Domnului Isus, și noi putem sta în fața suferințelor și chiar a morții cu o credință ce nu poate fi zdruncinată de agonie sau extaz, de sărăcie sau belșug. Încercată... da! Zdruncinată... nu!

Asemenea caracterelor Bibliei, credința noastră se prinde de un Dumnezeu care Se descoperă pe Sine nu printr-o mișcare a unei baghete magice, ci mergînd cu noi și alături de noi pe toate cărările vieții. Cînd privim fața Sa prietenoasă, vedem un Dumnezeu care împărtășește cu noi bucuria și necazurile, un Dumnezeu care ne-a creat capabili — asemenea Lui — să trăim o serie de emoții, și totuși cu o inimă și o minte care să ne facă în stare să știm, să fim conștienți că iubirea Lui este constantă în timp ce sentimentele noastre sînt schimbătoare... „Căci El însuși a zis: 'Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.' Așa că putem zice plini de încredere: 'Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme; ce mi-ar putea face omul?’” (Evrei 13,5,6).

Nu este de mirare că putem cînta cu toată încrederea: „Hristos a înviat din morți cu moartea pre moarte călcînd și celor din morminte viața dându-le”.

Da, dar sînt mulți... teologi, savanți în ale Bibliei, care au ajuns să spună că de fapt lucrurile nu s-au petrecut chiar așa cum le descrie Biblia. Și mulți oameni sinceri au ajuns în confuzie, pentru că cei ce vor să „demitologizeze” Biblia sînt totuși considerați conducători ai acelora ce cred într-un Mintuitor înviat.

„Doamne, fă Tu să se găsească undeva, pe un șantier arheologic, un raport al unui martor ocular al învierii Tale!”

Să meditam pentru o clipă — ca ființe umane — la această problemă. Dacă, de exemplu, Ți-ai anunța intenția să revii la viață după ce ai fost îngropat, nu ai lua măsuri ca la momentul respectiv să fie acolo prezenți ziariștii și reporterii TV ca să immortalizeze învierea ta din morți? Acest lucru te va face cunoscut pretutindeni în lume, cînd vei fi văzut la TV și se va scrie despre tine în presa mondială. Ca să nu mai menționăm puterea și influența ta, ca unul care și-a reluat viața în carne și oase și nu ca o arătare.

Dar în ceea ce privește învierea Domnului Hristos, singurii oameni care au văzut străfulgerarea luminii în zorii zilei acelei duminici au fost soldații romani ce străjuiau mormintul... dar care au fost după aceea mituiți să tacă, sub amenințarea cu moartea.

„Doamne, mi se pare că pierzi o ocazie unică de a convinge lumea. Mă întreb, de ce oare faci lucrurile așa de liniștit, fără publicitate? Așa ai procedat și cu nașterea Ta, ai îngăduit ca ea să aibă loc într-un staul. De ce?”

Isus cunoștea faptul că ucenicii Săi nu credeau în totul ceea ce Scripturile și Învățătorul lor le spunea că avea să se întimplă. Majoritatea dintre ei s-au împărășiat la prima încercare ce s-a abătut asupra lor. Mai tîrziu, s-au baricadat în spatele ușilor ferecate de frica iudeilor, iar speranțele și ambițiile lor s-au evaporat într-un nor de disperare și necredință.

Și dintre toți oamenii, prima dată Domnul S-a arătat unei femei cu un trecut nu prea recomandabil, Maria din Magdala ! Putem oare să-i condamnăm pe ucenicii pentru că n-au crezut mesajul ei uimitor ? Petru și Ioan au coborât în mormint ca să verifice spusele ei. Ioan ajunsese primul, dar a ezitat plin de respect să intre. Petru, mai în vîrstă, a venit gîfîind și trecînd pe lângă Ioan a pătruns în mormint. Cum s-or fi simțit acești venerabili apostoli cînd au găsit mormintul gol ?

Mă gîndesc de asemenea la expresia feței Domnului Isus cînd a privit la Petru după ce acesta s-a lepădat de El tocmai în momentele cînd Isus avea mai mare nevoie de el și la cîntatul cocoșului ce-i amintea lui Petru de declarația sa pripită că va merge cu Isus pînă la moarte. Numai o privire plină de compasiune a putut să transforme blestemele sale într-un plîns sfîșietor și să prevină o altă tragedie asemenea sinuciderii lui Iuda.

Să ne imaginăm atitudinea lui Toma care declara că numai după ce personal va cerceta cu mina lui urmele suliiței și cuielor în trupul Său, numai atunci va crede, deși ceilalți ucenici i-au confirmat că învierea era o realitate. De ce oare Domnul Isus Hristos nu l-a pedepsit pentru necredința și îndoiala lui ? Ce a dorit oare Isus Hristos să spună prin cuvintele : „Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut“ (Ioan 20,29) ?

Apoi au mai fost Cleopa și prietenul său mergînd apăsați și descurajați pe drumul spre Emaus. Cu siguranță că au luat parte la un studiu biblic deosebit de interesant atunci cînd Isus li S-a alăturat incognito. În loc de a prezenta cîteva texte de bază și să Se facă cunoscut, Isus a petrecut aproape două ore prezentînd din Vechiul Testament toate dovezile Scripturii, arătîndu-le cum S-a descoperit Dumnezeu și Planul Său de Mîntuire pentru toți aceia care își iau timp să citească Cuvîntul Său cu interes și rugăciune.

„De ce, Doamne, nu le-ai spus direct că Tu ești Hristosul ? Căci era suficient să Te fi descoperit lor și ei ar fi crezut tot ceea ce aveai să le spui, fără să fie nevoie de un studiu biblic așa de lung.“

A încercat oare Isus să ne arate că dorește ca poziția, credința noastră să se bazeze pe o examinare a caracterului și guvernării Sale așa cum sînt descoperite în toată Biblia ? Ce privilegiu minunat acela de a folosi capacitățile pe care ni le-a dat Dumnezeu, după cum nobilii berecni cercetau Scripturile zilnic spre a se convinge că ceea ce li se spunea este adevărat

vărat (Fapte 17,11) și au descoperit astfel că Hristos este Dumnezeuul Vechiului Testament.

Poate că în acest fel vom fi și noi mai binecuvîntați decît Toma !

Asemenea lui Cleopa și prietenului său, inimile noastre ard înlăuntrul nostru atunci cînd citim cu atenție și interes, cu respect și teamă sfîntă Vechiul Testament și descoperim relatere după relatere că Dumnezeu a fost drept, iubitor și răbdător cu copiii lui Israel din Vechiul Testament, așa cum a fost cu ucenicii Săi — atît de diferiți — din Noul Testament și așa cum este cu noi astăzi.

De aceea, El a putut să asculte declarația plină de îndrăzneală a lui Petru și totuși să-l privească în momentul căderii lui cu iubire și compătimire.

Încep acum să înțeleg de ce Maria a fost acolo în grădina, în dimineața învierii. Ca și ceilalți, ea n-a înțeles pe deplin lucrarea Domnului Hristos. Dar a înțeles că și o persoană cu o reputație ca a ei era în siguranță alături de o persoană ca Isus. Petrecuse un Sabat trist și acum plîngea, pentru că ultima ei manifestare a iubirii față de El fusese greșit înțeleasă. Prin ceața lacrimilor Isus părea că este grădinarul, pînă cînd a auzit vocea Lui chemînd-o pe nume. Cit de minunat este să știi că Isus a apreciat iubirea ei și că a avut atît de multă încredere în ea încît i S-a descoperit ei mai întîi.

Ni se revelează faptul că Hristos cel înviat preferă ca oamenii să cerceteze în mod personal dovezile și să descopere pentru ei faptul că El este o persoană în care se pot încrede. Avînd la dispoziție toată puterea și autoritatea divină, El putea să găsească o cale mult mai scurtă și mai categorică spre a convinge pe oameni. Dacă ar fi folosit învierea Sa ca să desfășoare în mod dramatic puterea Sa divină, atunci lumea ar fi fost forțată să-L recunoască ca Domn și Dumnezeu. Nu aveam de ales. Cit de minunat este faptul că El nu ne-a coplesit cu manifestarea puterii Sale și nici cu strălucirea minunilor Lui ! Cit de minunat este că El ne-a îngăduit să răspundem iubirii Lui dătătoare de viață în felul nostru unic și personal în care ne putem manifesta ca oameni ! Asemenea Mariei, lui Petru, lui Cleopa și lui Toma și... asemenea mie !

„Îți mulțumesc, Doamne, pentru o înviere care demonstrează puterea iubirii Tale și slava caracterului Tău și care-mi permite, asemenea lui Toma, să rostesc și eu cu glasul iubirii și al pocăinței mele : 'Domnul meu și Dumnezeul meu' !“

REDACȚIA

DE LA INIMĂ... LA INIMĂ

— urmare din pag. a 2-a —

El și toți ceilalți asemenea lui din decursul timpului au dat lui Dumnezeu și bisericii totul, odată cu viața lor. Și nimeni nu poate inversa astăzi acest principiu al slujirii.

Ca membri și slujbași ai bisericii Sale, sîntem cu toții chemați să folosim bine darurile și chemarea ce ne-a fost adresată. Să nu amestecăm în viața slujirii noastre nimic omenesc, firesc, egoist, nimic ce n-ar răspunde și n-ar fi pe măsura iubirii divine. Nimic ce n-ar fi spre slava lui Dumnezeu, pentru binele aproapelei și prosperitatea bisericii Sale.

„Incolo ce se cere de la ispravnic, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.“ Sîntem ispravnic ai darurilor pri-

mite și sîntem răspunzători înaintea cerului și în dreptul mîntuirii noastre pentru cele ce ne-am legat înaintea lui Dumnezeu că vom face.

„Să ne purtăm într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos“ (Filip. 1,27). „Orice facem, să facem cu toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni“ (Col. 3,23).

„Ci, fiindcă Dumnezeu ne-a găsit vrednici să ne încredințeze Evanghelia, să căutăm să vorbim și să lucrăm așa ca să placem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu care cercetează inima“ (1 Tes. 2,4).

Dumitru Popa

ADEVARUL

AȘA CUM ESTE EL ÎN ISUS HRISTOS!

„Există un singur Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o unitate a trei Persoane co-existind din veșnicie. Dumnezeu este nemuritor, atotputernic, mai presus de toate și totdeauna și pretutindeni prezent. El este înfinit și mai presus de înțelegerea omenească, și totuși cunoscut prin faptul că S-a descoperit pe Sine. El este pentru totdeauna vrednic de închinare, adorare și slujire de către întreaga creațiune.“

Puncte Fundamentale — 2

Întinericul se lăsase aproape asupra fiecărei minți în ziua aceea, la Golgota, acum aproape două mii de ani. Adunați în jurul unei cruci se aflau conducătorii poporului Israel și ai bisericii, gloata, curioșii, ucenicii cei descurajați și familia. Nimeni nu putea pătrunde dincolo de priveliștea aceea a unui „OM“ ce atârna acolo, între cer și pământ, a unui Dumnezeu în triumf. Numai un țilhar pe moarte a putut să pătrundă dincolo de cele ce se vedeau, numindu-L „Doamne“ (Luca 23,42); iar un militar roman a trebuit să recunoască: „Cu adevărat, omul acesta era Fiul lui Dumnezeu“ (Marcu 15, 39). Toți ceilalți au rămas lipsiți de condiția necesară primirii revelării de Sine a lui Dumnezeu, și anume o deschidere față de Duhul lui Dumnezeu, care să pătrundă dincolo de cele vizibile, spre invizibil.

Și totuși clarvăzătorul țilhar nu cunoștea în adevăr pe Dumnezeu; El știa numai ceva despre natura Sa, ceva din relațiile lui Hristos cu alții și cu sine. El a privit pe Isus cum îndura pedeapsa torturării trupului Său (Ioan 19,17-18) și a observat tăcerea Lui răbdătoare în fața insultelor (Matei 27,39-43; Marcu 15, 31,32). Când L-a auzit rugându-Se: „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac“ (Luca 23,34), el nu putea decât să gândească cine să fie oare acest uimitor Om. Duhul Sfânt pătrunse în mintea sa. Privind la Isus, el privi dincolo de un muribund, la un Dumnezeu viu.

O mulțime pestriță se adună în jurul crucii, demonstrând prin atitudinea ei lipsită de cuviință că în adevăr Isus „a venit la al Săi și ai Săi nu L-au primit“ (Ioan 1,11). Acest lucru nu se aplică numai acelei mulțimi, nici chiar numai națiunii iudaice, ci el se aplică lumii întregi, din toate timpurile, pentru că toată lumea este implicată în acel act. În afară de o mină de oameni, restul toți au dat greș să-L vadă ca Dumnezeu și Mântuitor. Tot astfel și astăzi mulți văd un simplu om

atârând pe crucea din mijloc a Golgotei, arătând prin aceasta că este ceva cu totul rău în ceea ce privește cunoașterea de Dumnezeu.

CUNOAȘTEREA LUI DUMNEZEU

„Poți spune tu că poți pătrunde adâncimile lui Dumnezeu, că poți ajunge la cunoștința desăvârșită a Celui Atotputernic?“ (Iov 11,7).

Cine poate cuprinde pe Dumnezeu sau să înțeleagă existența Sa? Forța acestor întrebări a fost recunoscută de mulți! Numeroasele teorii care explică sau definesc pe Dumnezeu, cum și multe argumente care să dovedească sau să nege existența Sa sînt dovezi că înțelegerea omenească este insuficientă în sine de a pătrunde dincolo de divinitate. Deși ea este totdeauna atît de pătrunzătoare și ascuțită, ea este totuși prinsă în limitele înguste ale orizontului omenesc. De aici, pentru mulți, înțelegerea lui Dumnezeu rămîne o taină. Apostolul Pavel spune despre această înțelegere dumnezeiască că ea n-a fost cunoscută de „nici unul din fruntașii veacului acestuia, căci dacă ar fi cunoscut-o n-ar fi răstignit pe Domnul slaveli“ (1 Cor. 2,8).

Toate acestea scot în evidență nevoia imperioasă ca Dumnezeu să Se descopere astfel pe Sine încît El să poată fi înțeles de către ființele omenești. Fără o obiectivă revelare de Sine a lui Dumnezeu, omeniirea va fi totdeauna în imposibilitatea de a-L găsi și a dezvolta o personală legătură cu El.

DUMNEZEU POATE FI CUNOSCUT. Înțelegînd situația grea a neamului omenesc, Dumnezeu, în iubirea și mila Sa, a coborît la el prin descoperirea Sa specială — Biblia — care face posibilă cunoașterea Lui. Ea descoperă faptul că religia creștină, „creștinismul nu este raportul căutării de către om a lui Dumnezeu; ci mai degrabă este rezultatul descoperirii de Sine a lui

Dumnezeu și a planurilor Sale cu omul.“¹ Această revelare a Sa este destinată a face o punte de legătură peste abisul dintre o lume răzvrătită și un Dumnezeu iubitor.

Prin Scriptură, Dumnezeu dă asigurarea că El poate fi cunoscut. În ea, El manifestă cea mai mare iubire a Sa prin suprema revelare a Sa, Isus Hristos, Fiul Său. Isus scoate în evidență faptul că cheia spre viața veșnică este cunoașterea de Dumnezeu. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, Singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17,3). Biblia ne asigură de asemenea că Dumnezeu poate fi cunoscut, și că Isus este calea cunoașterii lui Dumnezeu, spunînd: „Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi simțem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos“ (1 Ioan 5,20).

Este o veste bună aceea că ființele omenești pot cunoaște pe Dumnezeu. Aceasta înseamnă că este posibil să se dezvolte o legătură, o comuniune cu El. Și totuși ele (ființele omenești) trebuie să înțeleagă faptul că este imposibil să ai o cunoaștere exhaustivă și desăvârșită a lui Dumnezeu. Scriptura descoperă o cunoaștere a lui Dumnezeu care este foarte practică. Ea este în mod desăvârșit adecvată spre a obține viața veșnică.

CUM SE POATE OBTINE O CUNOAȘTERE A LUI DUMNEZEU? Calea prin care cineva poate obține o cunoaștere a lui Dumnezeu din Sfînta Scriptură diferă de toate celelalte metode de dobîndire de cunoștințe. În acest caz cel în cauză nu se poate așeza mai presus de obiectul cercetării și să-l supună unei analize, indiferent de metodele ce s-ar părea potrivite pentru aceasta. Cel care caută cunoașterea de Dumnezeu trebuie să se așeze sub jurisdicția Cuvîntului lui Dumnezeu. El trebuie să se supună pe sine principiilor și metodelor oferite de Biblie, pentru că Scriptura este propriul ei interpret. Fără aceste principii biblice de interpretare, el nu va fi în stare să cunoască pe Dumnezeu.

Adevărata înțelegere a lui Dumnezeu este o problemă a inimii omenești. Trebuie să existe o deschidere a ei față de Duhul Sfînt și o dispoziție de a face voia lui Dumnezeu (Ioan 7,17; Marcu 11,27). Isus a zis: „Fericiți cei cu inima curată căci ei vor vedea pe Dumnezeu“ (Matei

5,8). Cei ce nu cred nu pot avea o reală înțelegere a lui Dumnezeu. Referitor la înțelepciunea lor, Pavel apostolul exclamă: „Unde este înțeleptul veacului acestuia? Căci întrucât lumea cu înțelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mintuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii” (1 Cor. 1,20,21).

De ce oare iudeii, având aceeași Sfântă Scriptură, au dat greș în a vedea revelația lui Dumnezeu prin Fiul Său? Lucrarea lui Isus face clar faptul că ei n-au fost dispuși, n-au voit să se supună călăuzirii Duhului Sfânt. În consecință, mințile li s-a întunecat și au devenit confuzi. Astfel ei au interpretat greșit Scripturile și au ucis pe Mântuitorul lor.

EXISTENȚA LUI DUMNEZEU

Creșterea dominației științifice și a realizărilor ei a avut, în general, un efect negativ asupra credinței în Dumnezeu. Se consideră că știința poate rezolva toate problemele dacă i se dă suficient timp pentru aceasta. Totuși, pentru mulți, existența lui Dumnezeu este o realitate puternică. Care este însă dovada existenței lui Dumnezeu? Ce descoperă Biblia?

Scripturile scot în evidență faptul că dovezile existenței lui Dumnezeu pot fi obținute din creațiunea Sa ca și din Biblie.

DOVEZILE OBTINUTE DIN CREAȚIUNE. Dumnezeu și-a descoperit existența Sa fiecărei ființe omenști. El poate fi cunoscut prin natură și prin experiența umană. Minunile naturii descoperă pe Dumnezeu. David scrie: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui” (Ps. 19,1). Ioan arată că descoperirea lui Dumnezeu iluminează pe orice om (Ioan 1,9). Iar apostolul Pavel spune că „însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii” (Romani 1,20).

Dovezi ale existenței lui Dumnezeu se văd și în comportamentul uman. În practicile religioase ale ateniienilor care se închinau „unui Dumnezeu necunoscut”, apostolul Pavel a văzut dovada unei credințe în Dumnezeu. El spunea că „ceea ce voi cinstiți fără să cunoașteți, aceea vă vestesc eu” (Fapte 17,23). Apostolul Pavel a observat de asemenea o descoperire a lui Dumnezeu în conștiința celor ce nu erau creștini. Purtarea lor, spunea el, dă pe față, mărturisește, despre „conștiința lor” și arată că „Legea lui Dumnezeu este scrisă în inimile lor” (Rom. 2,14,15).

Aceste descoperiri divine sînt răspunzătoare pentru ideea intuitivă

despre Dumnezeu, printre aceia care n-au acces la Biblie.

În decursul anilor, descoperirea generală a lui Dumnezeu, care este la îndemina tuturor oamenilor, a adus un număr de argumente raționale în favoarea existenței lui Dumnezeu.²

1. ARGUMENTUL COSMOLOGIC. Privind imensul cosmos, universal și natura, se ridică în mod logic întrebarea: „Cum poate cineva să explice existența a tot ceea ce vedem?” Este simțămîntul că totul își are existența din altceva sau altcineva. Fiecare efect are o cauză. Înapoia universului trebuie să fie o cauză originară (primară), o Ființă supremă care a adus totul la existență.

2. ARGUMENTUL TELEOLOGIC. Acest argument se focalizează asupra destinației și scopului lucrurilor din univers și lume. Toate lucrurile au o destinație de bază. Nimic nu există pentru că „s-a întimplat”. Nici o persoană inteligentă nu va gândi că un computer a apărut așa, din întâmplare. Trebuie să existe un creator de computer. Lăuntru complicate al corpului omenesc și Universul arată către un proiectant sau constructor. Constructorul cel inteligent este Dumnezeu.

3. ARGUMENTUL ONTOLOGIC. Ființele omenști au ideea despre o Ființă infinită și desăvîrșită, plină de bunătate, sfințenie și adevăr. Totuși ele sînt imperfecte și înconjurate de o lume de imperfecțiuni. Ideea de perfecțiune nu-și poate avea originea în persoane imperfecte. Aceste idei trebuie să vină dintr-o sursă perfectă — o ființă infinită și puternică — Dumnezeu.

4. ARGUMENTUL ANTROPOLOGIC. Ființele omenști sînt persoane ce au personalitate. Poate oare personalitatea sa să apară dintr-o sursă impersonală? Deoarece ființele omenști sînt la rîndu-le creative, este oare posibil ca ele să-și aibă originea în ceva necreativ? Oamenii sînt ființe morale avînd un simțămînt universal a ceea ce este drept sau nedrept, bun sau rău. Trebuie să fie o sursă a acestei moralități, care trebuie să fie un Dumnezeu personal față de care oamenii sînt răspunzători și în fața Căruia ei trebuie să dea socoteală.

5. ARGUMENTUL RELIGIOS. Religia este baza experienței umane. În toată lumea, printre oamenii cei mai primitivi ca și printre oamenii cei mai civilizați, există un simțămînt al divinității care se materializează într-un fel sau altul de închinare. Această dimensiune religioasă universală trebuie să aparțină naturii omului. Existența lui Dumnezeu ne oferă cel mai bun

argument pentru a explica această latură a experienței umane.

Aceste argumente filozofice descoperă faptul că Dumnezeu este suficient de puternic pentru a crea universul și destul de creativ ca să realizeze cel mai complicat plan în natură. El este izvorul a toată cunoașterea, perfecțiunea și moralitatea, Unul care este atotputernic, inteligent, creator, moral și perfect.³

Aceste argumente sînt derivate din revelația generală a lui Dumnezeu și demonstrează caracterul rațional al credinței într-o ființă divină. Dar ele nu dovedesc că Dumnezeu există. Ele sînt de ajutor pentru a împărtăși credința cuiva în Dumnezeu pentru că ele arată că există o puternică posibilitate a faptului că Dumnezeu există. În final însă existența lui Dumnezeu este bazată pe credință.

DOVEZI DIN SCRIPTURĂ. Biblia nu dovedește că Dumnezeu există, ea admite, declară acest lucru. Textul de început al Sfințelor Scripturi declară că „la început, Dumnezeu a făcut cerurile și pămîntul” (Gen. 1,1). Ele îl prezintă pe Dumnezeu drept Creator, Susținător și Conducător a toată creațiunea. Se scoate în evidență faptul că descoperirea lui Dumnezeu prin creațiune este atît de puternică încît nu există nici o scuză pentru necredință. De fapt, necredința este rezultatul înăbușării cu încăpăținare a adevărului divin sau al unei minți ce refuză a recunoaște pe Dumnezeu (Ps. 14,1; Rom. 1,18-22,28).

Dovezile existenței lui Dumnezeu sînt suficiente pentru a convinge orice suflet cinstit. Nu este deci surprinzător faptul că Biblia declară „... credința ca fiind condiția de bază pentru a ne apropia de Dumnezeu: „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11,6).

Deși existența lui Dumnezeu este acceptată prin credință, ea nu stă pe o credință oarbă ci se bazează pe dovezi adevărate și vrednice de crezare ce se găsesc atît în descoperirea lui Dumnezeu în Scriptură cît și în natură.

DUMNEZEUL SCRIPTURII

Biblia descoperă calitățile esențiale ale lui Dumnezeu în diferite feluri. Vom căuta să vedem cum Dumnezeu este făcut cunoscut prin Numele Său, activitatea Sa, cum și prin atributele ce-I sînt recunoscute de către scriitorii ei.

NUMELE LUI DUMNEZEU. Numele joacă un loc important în Sfînta Scriptură, așa cum este cazul pînă astăzi în Orientul Apropiat și Depărtat. În aceste locuri numele dă pe față caracterul celui ce-l poartă, adevărata lui natură și identitate. În acest fel numele lui Dum-

CASA DE RUGĂCIUNE

A COMUNITĂȚII A.Z.S. SINTANA DE MUREȘ CONF. CLUJ

nezeu are față de omenire un rol important în descoperirea naturii Sale, a caracterului și atributelor Lui.

Importanța numelui lui Dumnezeu se vede în numeroase texte. Dumnezeu personal declară: „Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău“ (Exod 20,7). David cânta: „Voi cânta Numele Domnului, Numele Celui Prea Înalt“ (Ps. 7,17). „Numele Lui este sfânt și înfricoșat“ (Ps. 111,9). „Să laude Numele Domnului! Căci numai Numele Lui este înălțat“ (Ps. 148,13).

Numele evreiesc pentru Dumnezeu, „EL“ și „ELOHIM“, descoperă puterea Sa divină. Ele îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind Puternicul și Cel Atotputernic, Dumnezeul creației (Gen. 1,1; Exod 20,2; Daniel 9,4). „ELYON“ și „EL ELYON“ îndreaptă atenția spre poziția cea înaltă a lui Dumnezeu (Gen. 14,18-20; Isaia 14,14). „ADONAI“, „Domnul“, înfățișează pe Dumnezeu ca un Conducător puternic (Isaia 6,1; Ps. 35,23). Aceste nume subliniază caracterul maiestuos și transcendent al lui Dumnezeu.

Alte nume descoperă uneori un Dumnezeu care este dispus, binevoitor să intre în legătură cu oa-

menii. „SHADDAI“ și „EL SHADDAI“ înfățișează pe Dumnezeu cel Atotputernic, izvorul binecuvântării și al mângâierii (Exod 6,3; Ps. 91,1). Numele „YAHWEH“ tradus de asemenea cu „Iehova“ sau „Domnul“, subliniază legământul lui Dumnezeu, credințioșii și harul Său (Exod 15,2,3; Osea 12,5,6). În Exod 3,14 „YAHWEH“ se prezintă ca „Eu sint Cel ce sint“ sau „Voi fi ceea ce voi fi“, arătând legătura Sa neschimbătoare cu poporul Său. În unele ocazii Dumnezeu S-a descoperit chiar mai intim, ca „Tată“ (Deut. 32,6; Is. 63,16; Ier. 31,9; Maleahi 2,10), în timp ce numea pe Israel „fiul Meu, întâiul Meu născut“ (Exod 4,22; Deut. 32,19).

Numele lui Dumnezeu în Noul Testament are semnificații echivalente, cu excepția expresiei „Tată“. Isus Hristos dă acestui cuvânt o importanță specială, personală, cu dorința de a aduce pe credințioși, în mod individual, într-o legătură mai strânsă și mai personală cu Dumnezeu, care este Tatăl lor (Matei 6,9; Marcu 14,36; Rom. 8,15; Galateni 4,6).

Diferitele nume ale lui Dumnezeu descoperă faptul că natura lui Dum-

nezeu este personală și nu o forță sau o putere impersonală. Împărțind Numele Său, El ne-a dat noi dimensiuni cu privire la ceea ce este sau cine este El și arată de asemenea interesul Său în dezvoltarea unor legături personale cu oamenii.

ACTIVITATEA LUI DUMNEZEU. Scriitorii Bibliei vorbesc mai mult despre ce face Dumnezeu decât despre ceea ce este El. Dumnezeu este prezentat drept Creator (Gen. 1,1; Ps. 24,1,2), ca Cel care susține lumea (Evrei 1,3). El este de asemenea Răscumpărător și Mântuitor (Deut. 5,6; 2 Cor. 5,19) purtând povara pentru destinul final al omenirii, și face planuri (Isaia 46,11), spune mai dinainte ceea ce are să se întâmple (Isaia 46,10), face făgăduințe (Deut. 15,6; 2 Petru 3,9) și iartă păcatele (Exod 34,7). De aceea El este îndreptățit să I se aducă închinare (Apoc. 14,6,7). În final, Scripturile descoperă pe Dumnezeu ca singurul Conducător, „Împărat veșnic, nemuritor, nevăzut, singurul Dumnezeu“ (1 Tim. 1, 15,16). Aceste acțiuni confirmă conceptul că Dumnezeu este un Dumnezeu personal.

ATRIBUTELE LUI DUMNEZEU. Scriitorii au prezentat informații suplimentare cu privire la esența lui Dumnezeu, prin mărturiile lor cu privire la atributele Lui divine, atribute care sînt atît transmissibile cît și netransmisibile.

Atributele netransmisibile includ aspecte ale naturii divine a lui Dumnezeu ce nu pot fi date ființelor create. Dumnezeu are „viața în Sine” (Ioan 5,26), deci El există prin Sine Insuși. El este independent în voința Sa (Efes. 1,5) și în puterea Sa (Ps. 115, 3). El este atotcunoscător (Ier. 37,16; Ps. 139, 1-18; 147,5; 1 Ioan 3,20). Pentru că El este Alfa și Omega (Apoc. 1,8), El cunoaște de la început sfîrșitul lucrurilor (Isaia 46,9-11).

Dumnezeu este omniprezent (Ps. 139,7-12; Evrei 4,13) și în acest fel El este mai presus de spațiu (transcendent). Cu toate acestea El este pe deplin prezent în orice parte a spațiului. El este veșnic (Ps. 90,2; Apoc. 1,8) și în acest fel El trece dincolo de barierele timpului. Și totuși El este pe deplin prezent în fiecare moment al timpului.

Dumnezeu este atotputernic — omnipotent — și poate realiza ceea ce dorește, pentru că nimic nu este imposibil pentru El (Dan. 4,17,25,35; Matei 19,26; Apoc. 19,6). El este de asemenea imutabil sau neschimbător, pentru că El este desăvîrșit. El spune: „Eu sînt Domnul, Eu nu Mă schimb” (Mal. 3,6; Ps. 33,11; Iacob 1,17). Aceste atribute ale lui Dumnezeu rămîn netransmisibile pentru că ele, într-un anumit sens, definesc pe Dumnezeu.

Atributele comunicabile sau transmissibile ale lui Dumnezeu pornesc din preocuparea și interesul Său plin de iubire față de neamul omnesc. El dă iubire (Rom. 5,8), har (Rom. 3,24), milă (Ps. 145,9), îndelungă răbdare (2 Petru 3,15), sfințenie (Ps. 99,9), neprihănire (Ezra 9,15; Ioan 17,25) dreptate (Apoc. 22,12) și adevăr (1 Ioan 5,20). Aceste calități divine sînt date, transmise odată cu Dumnezeu care Se dă pe Sine. Căci aceste daruri nu pot fi totuși primite separat de Dătător. Ci primind pe Dătător intrăm în posesia acestor daruri divine.

SUVERANITATEA LUI DUMNEZEU

Suveranitatea lui Dumnezeu este în mod clar învățată în Sfintele Scripturi. „El face ce vrea ... și nimeni nu poate ... să-I zică: 'Ce faci?'” (Dan. 4,35). „Căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute” (Apoc. 4,11). „Domnul face tot ce vrea în ceruri și pe pămînt” (Ps. 135, 6). Astfel Solomon a putut să spună: „Inima împăratului este ca

un rîu de apă în mîna Domnului, pe care îl îndreaptă încotro vrea” (Prov. 21,1). Avînd cunoștință de suveranitatea lui Dumnezeu, apostolul Pavel scria: „Dacă va voi Dumnezeu, mă voi întoarce iarăși la voi” (Fapte 18,21 vezi și Romani 15,32), în timp ce Iacob sfătuița: „Voi dimpotrivă, ar trebui să ziceți: 'Dacă va vrea Domnul’” (Iacob 4,15).

PREDESTINAȚIA DIVINĂ ȘI LIBERTATEA OMULUI. Scriptura descoperă faptul că Dumnezeu are controlul deplin asupra tuturor și a toate. Ea menționează de asemenea faptul că El a „predestinat” pe oameni să „fie asemenea chipului Fiului Său” (Rom. 8,29), să fie adoptați ca fii și fiice ale Sale și să obțină astfel moștenirea (Efes. 1,5,11). Ce implicații are o asemenea suveranitate asupra libertății omului? Sînt oare unii predestinați să fie mîntuiți, în timp ce alții sînt predestinați să fie osîndiți?

Verbul „a predestina” înseamnă „a determina mai dinainte”. Unii susțin că aceste pasaje descoperă faptul că Dumnezeu este în mod arbitrar angajat în alegerea unor oameni pentru mîntuire și a altora pentru nimicire, indiferent de propria lor alegere în această problemă.

Însă un studiu atent al contextului acestor pasaje arată că apostolul Pavel nu vorbește despre excluderea unor oameni. Înțelesul textelor este inclusiv. După Romani 8,29,30, Dumnezeu a predestinat pe toți aceia pe care El îi știa că vor accepta mîntuirea Lui, „să fie asemenea chipului Fiului Său”. Astfel El cheamă, îndreptățește și proslăvește (v. 30). După Efeseni 1,4 Dumnezeu a prevăzut ca păcătoșii să fie „sfinți și fără prihană înaintea lui”, prin credința în Hristos mai înainte de crearea acestei lumi și de intrarea păcatului în lume. În acest fel El „ne-a rînduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale” (Efes. 1,5) 5.

Biblia este foarte clară: Dumnezeu „dorește ca toți oamenii să fie mîntuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Tim. 2,4). El „dorește ca nici unul să nu piară ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3,9). Nu există nici o dovadă că Dumnezeu a hotărît ca unele persoane să fie pierdute. Aceasta ar ignora Calvarul unde Isus a murit pentru toți. Expresia „oricine” din text, „căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Său Fiu pentru ca ORICINE crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16), înseamnă că oricine poate fi mîntuit.

Că voința (libertatea de a alege) liberă a omului este un factor determinant în destinul său personal, este evident din faptul că Dumnezeu

prezintă continuu rezultatele ascultării și neascultării, și cere păcătosului să aleagă ascultarea și viața (Deut. 30, 19; Iosua 24,15; Isaia 1,16,20; Apoc. 22,17), și din faptul că este posibil pentru credincios ca după ce a primit odată și a gustat darul ceresc să poată cădea și să fie pierdut (1 Cor. 9,27; Gal. 5,4; Evrei 6,4-6; 10,29). Dumnezeu poate prevedea ce alegere va face fiecare persoană, dar această cunoaștere mai dinainte a Sa nu determină ce anume alegere va fi făcută, deci nu influențează cu nimic alegerea făcută. „Predestinația biblică constă în scopul sau planul lui Dumnezeu ca toți aceia care aleg să creadă în Hristos să fie mîntuiți (Ioan 1,12; Efes. 1,4-10)” 6

Deci ce trebuie să înțelegem atunci cînd Dumnezeu spune: „Pe Iacob l-am iubit și pe Esau l-am urît” (Rom. 9,13)? Același capitol se referă la faptul că Dumnezeu a împietrit inima lui Faraon (v. 17,18; Exod 9,16). „Astfel El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea” (v. 18.15.16; Exod 4,21). Aici Dumnezeu este asemănat cu olarul iar oamenii cu lutul din mîinile Sale (v. 21).

Contextul acestor versete arată că preocuparea lui Pavel este slujirea și nu mîntuirea. Răscumpărarea este pentru toți oamenii — dar Dumnezeu alege anumite persoane pentru scopuri și lucrări speciale. Iacob și Esau erau în măsură egală candidați pentru mîntuire, dar Dumnezeu a ales pe Iacob, nu pe Esau, să fie linia prin care El să ducă lumii solia mîntuirii. Poporul Israel este descendent din Iacob (al cărui nume a fost schimbat în Israel), și nu din linia fratelui său geamăn, Esau. În acest fel Dumnezeu exercită suveranitatea Sa în strategia misiunii Sale.

Împietrirea inimii lui Faraon de către Dumnezeu înseamnă că El este creditat că face ce El îngăduie și nicidecum ceea ce El poruncește. Doriința lui Dumnezeu de a mîntui pe toți arată spre faptul că El dorește și așteaptă un răspuns pozitiv din partea fiecărei inimi omenești. Răspunsul negativ al lui Faraon ilustrează de fapt respectul lui Dumnezeu față de libertatea de voință și alegere a omului.

CUNOAȘTEREA MAI DINAINTE A LUI DUMNEZEU ȘI LIBERTATEA OMULUI. Unii consideră că legătura lui Dumnezeu cu oamenii este de așa natură încît El nu știe, nu are cunoștință de alegerea lor, pînă cînd aceasta nu s-a realizat. Ei declară că Dumnezeu cunoaște unele evenimente viitoare, dar că El nu are idee, nu știe cine anume va fi mîntuit. Susținătorii acestui punct de vedere consideră că legă-

În zilele de 21—27 ianuarie a.c., am avut bucuria de a avea ca oaspete pe fr. Gianfranco Rossi, director în cadrul organizației adventiste „Diviziunea Euro-Africa” cu probleme privind libera-

Oaspetele a apreciat frumusețea arhitecturală, specifică acestei zone, a caselor de rugăciune din Sintana de Mureș și Tg. Mureș I, hărnicia și priceperea celor ce au lucrat la ele, cum și climatul de libertate în care se pot realiza astfel de lucrări.

Fratele G. Rossi și secretarul general al O.N.U., dl. Perez de Cuellar.

tea religioasă și secretar general al organizației internaționale pentru libertate religioasă, organism non-governamental afiliat O.N.U.

Cu această ocazie, fr. G. Rossi, însoțit de fr. D. Popa, a fost primit de către domnia sa dl. Ion Cumpănașu, președintele Departamentului Cultelor, și a făcut apoi o vizită P. F. Teoctist, patriarhul Bisericii Ortodoxe, ocazii în care s-au discutat probleme legate de viața și activitatea cultelor din Republica Socialistă România.

Sîmbătă 23 ianuarie oaspetele, însoțit de D. Popa, N. Dumitrescu și A. Timiș, a vizitat comunitățile Bisericii A.Z.S. din Sintana de Mureș și Tg. Mureș, luînd parte la serviciile divine de consacrare (sfințire) a noilor lăcașuri de închinare.

Luni 25 ianuarie, fr. G. Rossi, însoțit de D. Popa, N. Dumitrescu și Deac Gl., a făcut o vizită I.P.S. Nicolae, mitropolitul Banatului, cu care a avut o plăcută și interesantă convorbire.

Marti 26 ianuarie, oaspetele a vizitat sediul actual al Uniunii, s-a întretinut cu elevii Seminarului Teologic A.Z.S. și a vizitat de asemenea clădirea ce va adăposti noul sediu al Uniunii A.Z.S. din București, str. Plantelor 12.

Miercuri 27 ianuarie a.c. fr. Gianfranco Rossi a părăsit țara, plăcut impresionat de întîlnirile avute și de comuniunea cu frații și surorile din comunitățile pe care le-a vizitat, exprimîndu-și dorința de a reveni într-o primăvară în frumoasa noastră țară.

D. Popa

tura dinamică a lui Dumnezeu cu neamul omenesc ar fi în pericol dacă El ar ști tot ce se întîmplă din veșnicie în veșnicie. Se sugerează ideea că aceasta ar fi ceva plictisitor.

Oare preștiința lui Dumnezeu împietăză asupra libertății de alegere a omului? Nu! Cunoașterea Sa cu privire la ce va face cineva nu vine în conflict cu ceea ce ei aleg să facă, după cum cunoașterea de către un istoric a ceea ce au făcut oamenii nu vine în conflict cu acțiunea respectivă. Preștiința privește în viitor fără însă să-l altereze după cum o fotografie înregistrează dar

nu schimbă scena. Preștiința dumnezeirii nu violează niciodată libertatea omului. Categoriile sînt distincte și separate. După cum o perfectă preștiință este împărtășită de fiecare membru al Dumnezeirii fără ca să împietzeze asupra perfecției lor libertăți de alegere, tot astfel acea legătură există în relația lui Dumnezeu cu toate ființele create. Acum ne vom îndrepta atenția asupra naturii Dumnezeirii.

DINAMICA DINLĂUNTRUL DUMNEZEIRII. Care este doctrina biblică despre Dumnezeu? Este Dumnezeu unic sau o pluritate de Dumnezei?

UNICITATEA LUI DUMNEZEU. Israelul Vechiului Testament, în contrast cu păgînii și zeitățile națiunilor înconjurătoare, vorbea despre Dumnezeu ca fiind singurul Dumnezeu (Deut. 4,35; 6,4; Isaia 45,5; Zaharia 14,9). Această subliniere monoteistă nu contrazice conceptul creștin cu privire la triunea sau treimea lui Dumnezeu ce constă în Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt, ci este o afirmație a faptului că Dumnezeu nu este un pantheon de zei.

PLURITATEA INLĂUNTRUL DUMNEZEIRII. Deși Vechiul Testament nu învață în mod explicit existența unei Treimi Dumnezeiești,

el face aluzie la o pluritate înălăuntrul naturii divine. Adesea Dumnezeu folosește pronumele plural ca de exemplu: „Să facem om după chipul Nostru“ (Gen. 1,26); „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi“ (Gen. 3,23); „Haidem să Ne pogorim“ (Gen. 11,7). „Pe cine să trimiți și cine va merge pentru Noi?“ (Isaia 6,8). Adesea Îngerul Domnului este identificat cu Dumnezeu. Cînd Îngerul Domnului i S-a arătat lui Moise, El a spus: „Eu sint Dumnezeuul tatălui tău, Dumnezeuul lui Abraam, Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacob“ (Exod 3,6).

Diferite referințe disting Spiritul lui Dumnezeu de Dumnezeu. În istoria creației ni se spune că „Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor“ (Gen. 1,2). Unele texte nu numai că se referă la Duhul, ci includ o a treia persoană în lucrarea lui Dumnezeu de răscumărare.

„Și acum, Domnul Dumnezeu (Tatăl) M-a trimis (Fiul lui Dumnezeu) cu Duhul Său (Duhul Sfînt)“ (Isaia 48,16). „Am pus (Tatăl) Duhul Meu (Duhul Sfînt) peste El (Mesia); El va vesti neamurilor judecata“ (Isaia 42,1).

RELAȚIILE DINLĂUNTRUL DUMNEZEIRII. Numai la prima venire a Domnului Hristos s-a putut să avem o mai clară privire asupra Treimii lui Dumnezeu. Noul Testament descoperă faptul că Dumnezeirea este alcătuită din Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfînt, o unitate a trei persoane veșnice. Trei fațete ale relațiilor lor unice și tainice vor fi discutate în continuare:

1. O RELAȚIE MÎNTUITOARE.

În toată viața lui Isus Hristos se poate reține faptul că întreaga Dumnezeire a fost activ cuprinsă în lucrarea de mîntuire a ființelor omenesci. Întruparea, cînd Dumnezeu a devenit om, demonstrează foarte frumos relația dintre cele trei persoane ale Dumnezeirii. Tatăl a dat pe Fiul Său, Domnul Hristos S-a dat pe Sine Însuși, și Duhul Sfînt a dat naștere lui Isus Hristos (Ioan 3,16; Matei 1,18,20). Îngerul mînturise Mariei: „Duhul Sfînt Se va pogori peste tine și puterea Cei-lui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfîntul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu“ (Luca 1,35). Toți trei au luat parte activă la taina întrupării în corp omenesc a lui Dumnezeu.

De asemenea, la botezul lui Hristos, fiecare membru al Dumnezeirii a fost prezent: Tatăl încurajînd (Matei 3,17), Hristos dîndu-Se pe Sine ca să fie botezat ca un exemplu al nostru (Matei 3,13-15; Luca 3,21) și Duhul Sfînt dîndu-Se pe Sine lui Isus ca să-I dea puterea și să-L conducă în pustie ca să fie ispitit (Marcu 1,12).

Spre sfîrșitul vieții Sale pămîntești Isus a făgăduit că trimite pe Duhul Sfînt, care avea să fie „un alt Mîngietor“ sau Ajutor, înțelegînd prin aceasta un Altul de ace-

lași fel (allos) cu El, și nu diferit (heteros) (Ioan 14,6).

Duhul Sfînt va lua locul Său atunci cînd El nu va mai fi pe pămînt. Cîteva ore mai tîrziu, atîrnînd pe cruce, Isus a strigat către Tatăl Său: „Dumnezeul Meu, Dumnezeuul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ (Matei 27,46). Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt au fost prezenți cu toții în momentele finale și de apogeu ale istoriei mîntuirii.

Astăzi Tatăl și Fiul sînt în legătură cu oamenii prin Duhul Sfînt. Isus spune: „Cînd va veni Mîngietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul Adevărului care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine“ (Ioan 15,26). Atît Tatăl cît și Fiul au trimis pe Duhul Sfînt ca să descopere fiecărei persoane pe Hristos. Prin Duhul Sfînt, Hristos este Lumina ce „luminează pe orice om“ (Ioan 1,9). Marea sarcină a Treimii Divine este aceea de a aduce pe Dumnezeu și cunoașterea lui Hristos la oricine (Ioan 17,3).

Binecuvîntarea apostolică include de asemenea toate cele trei persoane ale Dumnezeirii. „Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfîntului Duh, să fie cu voi cu toți“ (2 Cor. 13,14). Să reținem faptul că Domnul Isus Hristos este menționat primul. Credincioșii din biserică primară, deși acceptau realitatea Treimii Dumnezeirii, cu toate acestea au fost numiți creștini pentru că punctul de contact cu neamul omenesc a fost prin Dumnezeu care a devenit Om. Deși toți cei trei membri ai Treimii lucrează împreună în lucrarea mîntuirii, numai Isus a trăit ca un om, a murit ca un om, și a devenit Mîntuitorul nostru. Isus spunea: „Cine crede în Mine are viața veșnică“ (Ioan 6,47). „Îi vei pune Numele Isus, pentru că El va mîntui pe poporul Său de păcatele sale“ (Matei 1,21). „În nimeni altul nu este mîntuire căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți“ (Fapte 4,12).

Apostolul Pavel arată spre unitatea Dumnezeirii ca fiind „un Duh ... un Domn ... un Dumnezeu“ (Efes. 4,4-6), ca exemplu pentru unitatea spirituală a bisericii. Petru se adresează de asemenea credincioșilor ca fiind ales „după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultare și stropirea cu sîngele lui Isus Hristos“ (1 Petru 1,2).

2. O LEGĂTURĂ A IUBIRII.

Cînd Isus Hristos a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeuul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ (Marcu 15,34), El S-a aruncat în marea luptă a separării — a înstrăinării cauzate de păcat. Păcatul este acela care a rupt legătura originală cu Dumnezeu (Gen. 3,6-10; Isaia 59,2). În ultimele Sale ceasuri, Isus, Cel care n-a cunoscut păcat, a devenit păcat pentru noi. El a luat păcatele noastre — locul nostru — și ca un în-

locuitor El a pierit sub povara Lui zdrobitoare.

Niciodată păcătoșii nu vor înțelege ce a însemnat aceasta pentru Dumnezeu. Din veșnicie Isus fusese cu Tatăl Său și cu Duhul Sfînt. Ei au trăit co-existenți din veșnicie dînd pe față dăruirea de Sine și iubire unul față de altul, Ei au creat prima ființă după ce au trăit laolaltă o veșnicie, tot la fel de nesfîrșită ca și eternitatea viitoare, căci pentru Ei nu este trecut și viitor, ci un prezent nesfîrșit. A fi laolaltă o veșnicie, aceasta vorbește de la sine de o iubire perfectă, absolută, ce a existat și există între persoanele Dumnezeirii. „Dumnezeu este dragoste“ (1 Ioan 4,8) și aceasta înseamnă că fiecare trăiește în așa fel pentru ceilalți doi încît ei cunosc o completă împlinire și fericire.

Dragostea este definită în 1 Corinteni 13. Fiecare persoană a Dumnezeirii este legată de celelalte două așa cum se descrie în această definiție, cu excepția îndelungii răbdări — un atribut pe care îl posedă fiecare dintre persoanele Dumnezeirii, dar care n-a fost necesar să-l exercite în cadrul acestei legături desăvîrșite a dragostei. Răbdarea și îndelunga răbdare au fost pentru prima dată necesare atunci cînd au avut de a face cu îngerii răzvâriți, și mai tîrziu cu ființele omenesci îndărătnice.

Dumnezeu este iubire pentru că fiecare persoană a Dumnezeirii a trăit întotdeauna pentru a binecuvînta pe alții. Relațiile dintre ei au fost nobile și blînde. Cercul iubirii manifestate între Persoanele Treimii Divine este slab văzut în relațiile dintre ei, prin viața și moartea Domnului Isus. Dacă ar fi fost necesar, oricare membru al Dumnezeirii ar fi trăit și ar fi murit pentru ceilalți doi membri ai Treimii Divine. Viața fiecăruia dintre Ei își găsea centrul în ceilalți doi și nu în Sine.

Nici o distanță sau deosebire nu se află în Treimea Divină. Toți trei sînt divini și toși ei împărtășesc puterea și calitățile lor divine, într-un mod care este unic. Istoria omenescă cunoaște autoritatea supremă, finală, în puterea și poziția unui președinte, împărat sau prim-ministru. Autoritatea supremă a lui Dumnezeu se află între Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt.

Unicitatea din cadrul Dumnezeirii nu șterge personalitățile distincte ale Tatălui, Fiului și Duhului. Și nici separarea distinctă a persoanelor Dumnezeirii nu distruge adevărul monoteist al Scripturilor că Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt sînt un singur Dumnezeu.

3. O RELAȚIE DE LUCRU. În cadrul Dumnezeirii există o economie a funcțiilor. Dumnezeu nu lucrează în paralel într-un mod necesar. Există o ordine în mijlocul Dumnezeirii. Tatăl acționează ca un izvor, ca sursă, Fiul ca Mijlocitor,

iar Duhul Sfânt ca Cel ce actualizează, care aplică, aduce la îndeplinire totul. De aici, în actul întrupării Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, Isus Hristos a venit și a fost conceput de către Duhul Sfânt. În planul mîntuirii Tatăl a dat, Fiul a trăit și a murit, iar Duhul Sfânt aplică în viața persoanelor ce se pocăiesc acest adevăr.

Această diversitate de sarcini nu sugerează nicidecum o ordine ierarhică în cadrul Treimii Divine. Unul nu este mai puțin important decît ceilalți și faptul acesta nu sugerează o specializare între Persoanele Dumnezeirii, ceea ce ar însemna că dacă numai o Persoană aduce la îndeplinire anumite funcții, numai Acea poate să realizeze aceasta. Realitatea este însă aceea că fiecare membru al Dumnezeirii poate aduce la îndeplinire tot ceea ce pot face celelalte Persoane ale Dumnezeirii, dar dragostea înseamnă respectul ce este dat celorlalți. Frumusețea unui astfel de respect este văzută în modul în care Fiul a venit să glorifice, să dea slavă Tatălui în timp ce era pe pămînt (Evrei 10,9), pe cînd acum, Duhul glorifică pe Fiul (Ioan 16,4).

Cu toate că există o economie a funcției, în care diferitele Persoane ale Dumnezeirii aduc la îndeplinire sarcini și lucrări distincte pentru mîntuirea oamenilor, există totuși un Singur Mîntuitor. Lucrarea subiectivă a Duhului Sfânt nu adaugă nimic lucrării obiective, complexe a lui Isus Hristos. El nu face acest lucru printr-o lucrare separată în ființa omului, ci aduce pe Hristos în viața celui în cauză. Ispășirea obiectivă este aplicată în mod subiectiv pentru că Isus Hristos, Cel care a făcut ispășirea, este adus înlăuntrul ființei umane. În acest caz putem vorbi despre „Hristos în voi nădejdea slavei“ (Col. 1,21).

ACCENTUL PUS ASUPRA MÎNTUIRII. Prima biserică și-a început lucrarea predicînd Evanghelia și botezînd pe cei ce primeau adevărul în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt (Matei 28,19). Cu toate acestea, accentul Bibliei nu este pus asupra Treimii Dumnezeirii, ci asupra Domnului Hristos, Mîntuitorul. El este nădejdea ce se anunța în diferitele sacrificii și sărbători. El este Acela care ocupa centrul evenimentelor ce se desfășoară în Evanghelie. El este Vestea cea bună vestită de apostoli în predicile și scrierile lor, binecuvîntata nădejde. Vechiul Testament privește spre venirea Lui. Toul Testament ne prezintă venirea Lui și privește mai departe spre revenirea Sa.

Hristos este Mijlocitorul între Dumnezeu și neamul omenesc, unind astfel omenirea cu Dumnezeirea. Isus este Calea, Adevărul și

Fr. Pierre Lanarès, bine cunoscut frăției noastre, care este puternic legat sufletește de biserică, frățietatea și țara noastră, a trimis — prin intermediul revistei noastre — următoarele gânduri frățietății advente din România, ca o urare pentru noul an 1988 :

„Viața ne este țesută din suferințe și... bucurii, a cărei urzeală nu este aceeași în lungul curs al întregii vieți. Acesta ne este destinul după ce păcatul a pătruns în lume. Strigătul și revolta noastră nu pot schimba nimic! Dar putem privi la tot ceea ce este bine, la tot ceea ce este bun și să ne prindem cu putere de făgăduințele divine. Să știm să ne bucurăm de marea iubire a lui Dumnezeu, de revenirea lui Isus, de veșnica Sa împărăție, unde El ne-a pregătit un loc. Să nu uităm nicicum — ignorînd ceea ce este rău — a vedea și aprecia toate atențiile celor din jurul nostru care vor să ne spună — fără să prea știe cum — că ei ne iubesc cu adevărat. Și dacă înlăturînd tenebrele vom privi Soarele dreptății și slavei, atunci acest an nou va fi pentru noi bogat în reale binecuvîntări. Grație iubirii Tatălui, exemplului Fiului și puterii Duhului vom putea avea atunci o pregustare a Cerului. Oricare ar fi drumul pe care vom merge, vom putea rămîne în pacea, bucuria și iubirea infinită a lui Isus Hristos trăind în noi“.

P. Lanarès

Viața (Ioan 14,6). Vestea cea bună este cuprinsă într-o Persoană și nicidecum într-o practică. Ea are de a face cu o legătură personală și nu numai cu niște reguli sau rînduiri, căci creștinismul este HRISTOS și nu creștinul. Credincioșii găsesc în El miezul, conținutul și contextul a tot adevărul și al vieții.

Privind în sus, la Cruce, privești în chiar inima lui Dumnezeu. Pe această cruce s-a revărsat iubirea lui Dumnezeu pentru neamul omenesc. Isus este Persoana prin care această iubire a Dumnezeirii ne umple inimile și mințile goale și pline de durere. Isus este atîrnat acolo ca un dar al lui Dumnezeu, ca un înlocuitor al nostru. Acesta este locul cel mai de jos unde Dumnezeu întîlnește neamul omenesc, dar este totuși locul cel mai înălțat unde ființele omenesci pot întîlni pe Dumnezeu.

La cruce, Treimea Divină a atins apogeul altruismului, salvînd neamul omenesc. Aici vedem deplina semnificație a lui Dumnezeu — Tatăl a dat, Fiul a venit și Duhul Sfânt L-a conceput în trup ome-

nesc, și Îl susține. Toți trei au dat. Isus a descoperit pe ceilalți doi. El a devenit om pentru a muri pentru oameni. Altruismul a fost mai mare decît existența prin Sine. Dumnezeu S-a cufundat în moarte pentru noi. Hristos a devenit aici „neprihănire, sfințire și răscumpărare“ (1 Cor. 1,30). Tot ceea ce simțem sau vom fi vreodată, găsim în El, în acest loc. Pentru că tot ceea ce Treimea Divină a fost și va fi este cuprins de asemenea aici.

Nu există un Dumnezeu diferit de Dumnezeul crucii. Hristos este descoperirea față de Univers a iubirii infinite și a puterii mîntuitoare a Dumnezeirii. Crucea este manifestarea supremă a altruismului Treimii Divine. Nu există descoperire trecută, prezentă sau viitoare a lui Dumnezeu care să ridice semne de întrebare asupra acestei descoperiri. Căci crucea va rămîne pentru totdeauna descoperirea cea mai clară a Treimii lui Dumnezeu care trece prin agonia despărțirii unuia de celălalt, datorită iubirii Lor necondiționate pentru o planetă răzvrătită.

Dumnezeu S-a descoperit pe Sine pentru ca noi să putem ajunge să-L cunoaștem, aceasta este vestea cea nouă și bună a Evangheliei. Deși această cunoaștere nu este exhaustivă, ea este suficientă și potrivită pentru a aduce convingerea că există Dumnezeu. Nu există deci nici o scuză pentru îndoială sau pentru a nega existența lui Dumnezeu.

Descoperirea lui Dumnezeu prin Biblie este cu mult mai clară și este dată cu dorința de a elimina orice confuzie sau impresie falsă despre natura Sa. Aici descoperim faptul că Dumnezeu este un Dumnezeu personal și nu o forță impersonală din natură. Numele Lui, activitatea și atributele Lui înfățișează un Dumnezeu care este o per-

soană plină de compasiune și care este foarte doritoare să dezvolte o legătură cu fiecare dintre noi. În mod constant El coboară la păcătoși extinzând totdeauna iertarea Sa.

Una dintre cele mai importante calități ale Sale este dragostea. Ea este prezentă, este descoperită în chiar natura Sa. În Biblie vedem că Dumnezeu este Unul, și totuși în același timp El constă din Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt. Această unicitate a Treimii Divine sau a Dumnezeirii a existat din veșnicie — o legătură atât de lungă și de armonioasă denotă faptul că trebuie să existe o dragoste absolută între Persoanele Dumnezeirii. Fiecare dintre Persoanele Dumnezeirii lucrează și acționează într-o perfectă armonie unele cu altele. În aducerea la în-

deplinire a Planului de Mîntuire El au adus la îndeplinire lucrările lor specifice, au suferit împreună și S-au bucurat împreună.

La Golgota, iubirea lui Dumnezeu a atins apogeul. Acolo, la cruce, Dumnezeu a dat ultimul Său dar — pe Fiul Său, Isus Hristos, ca jertfă de ispășire pentru păcatele lumii. Și totuși, iubirea Treimii Divine nu s-a oprit aici. Vorbind prin Ioan, Dumnezeirea ne invită să primim dincolo de Cruce, și anume la ținta și scopul final. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!... Prea iubiților, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci cînd Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este!” (1 Ioan 3,1.2).

continuare în pag. 22

ZIUA DE LUCRU A PASTORULUI

„Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui” Ecl. 3,1.

Titlul este pretențios, dar dacă în urma citirii articolului prezent colegii noștri slujitori, sau chiar credincioșii, vor reține doar ceva pentru a fi irosite, atunci deja nu s-a acordat degeaba atenție acestui subiect.

Noaptea petrecute în rugăciune în vederea misiunii din ziua următoare — exemplul Domnului Hristos — sau expresiile „zilnic”, „în fiecare zi” din descrierea activității febrile a înaintașilor, ne descoperă un alt imbold în privința aceasta. Marile perioade profetice ne-au fost schițate în „seri și dimineți”, zile-noapți, și simt că altfel mă impresionează de exemplu răspunderea pentru un an sau pentru o perioadă de timp, decât răspunderea pentru o zi dăruită de Dumnezeu cu un scop precis.

Adevărata colaborare cu cerul se desfășoară în timp, și subpastorul își potrivește ceasul după marele orologiu al planului mîntuirii cînd este solicitat a da slavă lui Dumnezeu și a răspunde nevoilor semenilor săi. Rămîne un adevăr fap-

tul că experiențele noastre nu se potrivesc în ceea ce privește activitatea de fiecare zi, dar intențiile noastre da! Fiecare vrem să slujim din toată inima, din tot sufletul, din tot cugetul și din toată puterea noastră. Pornind de la această convingere abandonez acum acele recomandări de tip „Orar” care încearcă să precizeze ceas cu ceas, minut cu minut ce anume este dator să facă un pastor în cadrul programului său de zi. Rețin însă că mult sprijin oferă și aceste recomandări. În loc de orar să discutăm principal anumite aspecte ale ceasurilor zilei de lucru, căci dacă se fixează în minte principiul, atunci ușor vom reuși să selectăm ce anume se încadrează în fiecare ceas disponibil nouă.

Orele de dimineață

În ce privește ora de sculare avem în vedere condiția fizică a pastorului, obișnuința, ritmul de lucru, concepția lui despre urgența lucrării, condițiile familiale, condi-

țiile de viață în mediul în care trăiește. Se face deosebire între „de obicei” și „cîte odată” față de „obișnuiesc” și „de principiu”. Fiind vorba de un lucrător preponderent intelectual, la vîrsta maturității, 7—7½ ore de somn pot fi socotite satisfăcătoare. Mai puțin de șapte ore înseamnă efort, peste 7½ — dacă nu se poate motiva — înseamnă abuz.

Senzațiile orelor de trezire sînt înșelătoare. Se întîmplă că ne sculăm cu senzația oboselii, senzație care dispare repede după sculare, precum putem avea senzația odihnei depline, ca peste cîteva ore să ne încerce iarăși oboseala. Fenomenul acesta depinde și de echilibrul activității fizice și intelectuale din ultima perioadă, precum și de orele de culcare. În privința somnului, calitatea lui este hotărîtoare, mai mult decît lungimea. Ritm de somn deranjat cîteva zile la rînd, o cină mai abundentă luată prea tîrziu, frămîntări sufletești, activitate intelectuală extenuantă pînă la ceasul culcării, sau nede-cărcarea sufletului înaintea Purtă-

torului de poveri, pot afecta calitatea somnului, apoi senzația de la trezire. Se recomandă ca odată pe săptămână să dormim potrivit nevoii organismului când e nevoie de „recuperare”. De nu, pierderile se vor recupera din vigoarea de miine. Lucrul acesta se poate realiza dacă soțul și soția preiau pe rând anumite obligații matinale, oferind unul altuia o oră de somn în plus pe săptămână.

„NU CONTEAZĂ ATIT CIT CITIM, CI DACĂ AM ÎNȚELES CE CITIM”

Se înțelege că încă de la trezire primul gând îl caută pe Dumnezeu. Adevărata rugăciune însă de preferință se face după curățenia corporală, cu minte adunată, înnoită, gata de a ne prezenta înaintea Dătătorului zilei. Această preocupare spirituală personală precede orele acelea (6 $\frac{1}{2}$ —8) care de obicei sînt solicitate de familie (copiii se pregătesc pentru școală, cumpărături ce numai la orele acestea se pot efectua, telefoane, etc., împreună cu altarul familial și masa de dimineață) și acestea solicită prezența tatălui, a soțului.

După ce casa se liniștește, pastorul se retrage. Urmează un timp greu de exprimat în ore, dar un timp de studiu, meditație, pregătire a soliilor, în orice caz, timp rezervat preocupărilor spirituale. Practica vieții de toate zilele, diversificarea activității spre administrarea bunurilor, spre întreținere, sau ajutorare a unor persoane care au nevoie de noi, pot sustrage pe pastor în aceste ore de cele spirituale, dar dacă lucrul acesta se întâmplă de câteva ori pe săptămână, atunci paguba va fi vădită. Scăpînd aceste ore de sub control, programul restului zilei rămîne și mai nesigur, iar condițiile sufletești și mai nefavorabile. În familie se știe că acest timp e sfînt și se respectă ca atare. O bună programare poate fi de ajutor. Încă din ziua precedentă se știe în familie ce anume nu se poate face altcîndva decît în aceste ore, iar cu ceilalți încerc să mă înțeleg solicitînd înțelegere și din partea lor. Întreg cîmpul deservit poate și ce anume face pastorul acum, în

aceste ore. În general se poate spune că reducerea acestui timp sub două ore pe zi în media săptămînală nu mai înseamnă dezvoltare și nici măcar menținere a vieții spirituale și implicit nici a celei profesionale.

Cîte ceva se poate recupera avînd în vedere principiul că: „Nu contează atit cit citim, ci dacă am înțeles ce citim”. Un adevăr înțeles, schițat, dezvoltat, aplicat, îmbrăcat în formă în care poate fi prezentat, comunicat, înseamnă un câștig imediat. Disciplinarea, ordonarea minții de a se concentra asupra unei idei, apoi de a contura ideea, de a formula esența, mesajul propriu zis, înseamnă câștig de timp. Unii irosesc ore prețioase citind literatură chiar religioasă, și multă, pagini după pagini, din care nu rețin nimic ce ar putea comunica mai departe. O bună parte a literaturii în circulație s-a scris cu scopul de răspîndire a credinței către cei ce vin acum în contact cu religia. La nivel de pastor reținem ceea ce dezvoltă imaginea despre credință. Pastorul nu este angajat să citească, ci să vestească. Practic, ceea ce a adunat în timpul pregătirii la seminar va fi îmbogățit — angajat fiind — în timpul activității, cum s-ar zice „în mers”. Dacă solul citește în timp ce ar trebui să vorbească, el trebuie să-și verifice identitatea.

Cum să cîștigăm timp

Vom cîștiga timp dacă „ne aducem aminte” de Sabat încă de la începutul săptămîinii și apoi fiecare lucrare la timpul ei programată devine ordinea fiecărei zile în mod specific. Ziua de luni nu se potrivește cu ziua de vineri. Nici duminica cu ziua de joi. Pastorul știe care sînt atribuțiile lui și nu se va încărca sub nici o formă cu obligații în privința cărora pot răspunde alții. Va fi prezent însă acolo unde el trebuie să fie prezent. Astfel se formează o ritmicitate în activitatea lui care va caracteriza viața lui, mobilizînd în jurul lui și pe alții. Seara așteptăm stelele să apară liniștit la timpul și locul lor. Așa apare și pastorul, inspirînd un sentiment de încredere turmei.

Tot câștig de timp înseamnă și ordinea în care efectuăm anumite lucrări. Cele grele sau care cer putere de concentrare le efectuăm mai rapid cînd sîntem odihniți și bine dispuși. Aduce un câștig imens stringerea în jurul nostru a unor colaboratori valoroși. Aceștia, instruiți corespunzător, vor purta o bună parte a poverilor noastre.

În comunitate putem cîștiga timp prin organizarea lucrărilor, a vizitelor, cumpărăturilor în așa fel încît cu un singur drum să efectuăm cît mai mult. Cînd solicităm pe cineva să ne ajute sau să îndeplinească o slujbă, să explicăm lămurit ce dorim din partea lui, și să ne convingem că el a înțeles. Nu zicem numai atit: „Faceți lucrarea cutare” ci ne așezăm printre colaboratori și explicăm la ce ne-am gîndit, cu ce dorim să contribuim din partea noastră, ce este de apreciat din propunerile lor și ce nu pare realizabil, cine și cu ce ar mai putea ajuta. Astfel prevenim nevoia de a convoca încă odată un comitet pentru explicații.

Timp pierdut ?

Pastor fiind, nu-mi pot închipui așa ceva. Totdeauna gîndesc la ceva, vorbesc dacă sînt ascultat, notez ceva folositor, privesc și rețin, învăț, memorez, planific, sintetizez, dar fac ceva folositor. Atît se poate face în timp ce stau într-o stație sub umbrelă. MI-am impus să pot alcătui și memora în asemenea situații teme întregi, amănunțit, așa cum le-aș prezenta. Sau reiau o discuție avută cu cineva și reanalizez răspunsurile mele. Cum ar fi trebuit să răspund sau ce înseamnă ceea ce am auzit eu. Din toate acestea scot și un mesaj de comunicat. Acolo unde unul murmură și se necăjește o jumătate de zi așteptînd ceva, acolo altul poate schița tematica sa pentru un an întreg, dacă nu a putut obține un câștig pe loc.

Găsindu-ne între oameni, este de preferat să stăm de vorbă cu ei, observînd preocupările lor, limbașul lor, nevoile lor, afecțiunile lor. Amestecîndu-ne printre ei vom învăța ceea ce și Ioan Botezătorul a învățat în asemenea împrejurări.

De unde să mai cîștigăm ceva timp ?

De la masă ? Nu este recomandat. Timpul meselor și așa este greu de coordonat cînd e vorba de pastor. Ori își respectă cineva cu strășnicie orele de masă, întîmplă-se orice, și atunci la un moment dat nu mai poate fi numit pastor, sau va acorda atenția cuvenită atît timpului de masă, implicit sănătății, cit și lucrării.

De la familie ? Nici așa nu este potrivit. Familia pastorului și așa simte destul de mult lipsa tatălui din mijlocul ei. Și aici se poate spune că ori se angajează pastorul să fie un slujitor „ideal” al familiei sale chiar în detrimentul misiunii sale, și atunci la un moment dat nu mai poate fi numit pastor, ori toți membrii familiei își vor asuma rolul de misionari, sacrificînd în mod egal în favoarea lucrării lui Dumnezeu.

De la comunitate? Simbăta așa ceva e mai greu de făcut. Vizitele însă pot fi rare, dar și acestea pe nesimțite. Dacă stabilim o zi anume în fiecare săptămână sau la două săptămâni pentru efectuarea vizitelor într-o comunitate, imprimăm un ritm în ce privește deservirea. A doua zi după Sabat consacrată în întregime vizitelor tot în aceeași localitate, cu încă două, eventual trei jumătăți de zi pe săptămână prin rotație, sînt cerințele sub care imediat se simte lipsa pastorului. În lipsa unei alte angajări (construcții, cicluri de prelegeri, etc.) inevitabil va apare în asemenea situații o scădere a spiritualității, se înmulțesc faptele ce vor fi subiectul discuțiilor în multe ședințe de comitet, cu urmări ireparabile uneori. Zilele de duminică, marți și miercuri pot fi programate de preferință pentru vizite.

De la studiu ?

Și lucrul acesta este inadmisibil. De la pastor se cere azi o orientare corectă în toate domeniile. El abordează subiecte ce afectează gândirea și viața ascultătorilor săi. El trebuie să fie informat. Nimic nu se observă mai repede la un pastor decît momentul cînd se plafonează, iar odată ajuns aici, devine o persoană pierdută în ce privește viitorul lucrării lui Dumnezeu. Tot aici se poate aminti și neglijarea rugăciunii. Lipsa de respirație e semnul clasic al stingerii din viață.

Orele de seară

În zilele de vizită orele de seară de multe ori înseamnă doar ore de călătorie. Vineri și sîmbătă, seările sînt consacrate comunității. În

„DE LA PASTOR SE CERE AZI O ORIENTARE CORECTĂ ÎN TOATE DOMENIILE”

toate cazurile ora de 20^{1/2} înseamnă și oră de retragere din vizite afară de cazuri de solicitare. Pe lângă programul familiei, pastorul va căuta loc pentru o oră de reculegere. În urma unei zile pline de experiențe, trebuie timp pentru tezaurizare, notarea experiențelor, promisiunilor, schițarea temelor sugerate de contactul cu credincioșii, pentru planul de lucru al zilei următoare, căutarea surselor solicitate de slujbași, pentru telefoane, mobilizare pentru ziua următoare cînd e cazul și nu în ultimul rînd pentru destindere, lectură, familie sau chiar creație.

Bilanțul zilei. Aparține tot orelor serii. Se adună orele productive în mod real. Nu sîntem angajați pentru opt ore de activitate, dar dacă în urma recalculării nu se adună măcar opt ore efectiv lucrate în direct contact cu misiunea, cu greu vom putea da socoteală pentru ziua respectivă. Tot ce e în afara activității legate direct de misiune, ori și ce să fie, e secundar și se ia în considerație numai după contactul direct cu oamenii. Astfel, procurări de materiale, ajutorări, comitete, și ori și ce să fie, nu pot fi înșirate ca importanță decît după orele de efectivă transmitere a soliei. În

lipsa acestei activități nu există dezvoltare ci numai pierderi. Ne-cîștigînd niciodată, nu se pot menține cele avute deja. Bucuria cîștigării însă va fi motiv de mulțumire pentru întreaga familie a pastorului, căci de la mic la mare, fiecare are o părțică în succes și o mare parte de răsplată în ziua răsplătirii.

Mergînd la culcare, pastorul știe că în ziua aceea a dăruit tot ce a avut mai bun Aceluia care la rîndul Lui ne-a dăruit tot ce a avut pentru noi.

Pastor consilier
D. Faluvegy

VÎRSTA DE MIJLOC A CASATORIEI

Adrian Bocăneanu,
pastor consilier

Parcursarea de către familie a diferitelor etape ale vieții pune mereu pe soți în fața unor situații noi, pentru care uneori ei nu sînt pregătiți. Aceste schimbări, cu dificultățile și cu solicitările la adaptare pe care le generează, au fost studiate îndeaproape. S-a constatat că măsura în care soții sînt mulțumiți și fericiți cu privire la viața lor de familie variază destul de mult de-a lungul drumului vieții. În cele mai multe cazuri, nivelul satisfacției maritale scade în perioada marcată de nașterea copiilor, din nou în perioada școlară a copiilor și atinge nivelul cel mai scăzut în anii de mijloc, în preajma desprinderii de familie a copiilor maturizați. Apoi urmează o creștere a armoniei și fericirii conjugale și eventual o nouă scădere în perioada de îmbătrînire și apropiere a morții. Subliniem că acesta este tiparul cel mai obișnuit. Există variații de la familie la familie. Nici nu trebuie să tragem concluzia că aceste scăderi ale nivelului fericirii maritale sînt obligatorii sau inevitabile. Faptul că aceste schimbări sînt previzibile și că putem anticipa influența pe care ele o vor exercita asupra noastră ne este de ajutor și ne crește responsabilitatea de a clădi o fericire durabilă.

Așa cum se arăta în articolul anterior (Nu mai sînt doi, ci unul), menținerea și adîncirea relației de căsătorie trebuie să fie lucrarea

urmărită cu seriozitate și pricepere în toți anii vieții comune a soților. Adesea, așteptările romantice, hrănite în farmecul curteniei, sînt neîntemeiate. Euforia emoțională în care cele mai multe căsătorii pornesc se risipește pe măsură ce se stabilește un program de rutină al vieții familiale, iar viețuirea comună aproape permanentă generează iritare și nemulțumire crescîndă. Uneori îndatoririle profesionale și nevoile familiei intră în conflict. Mulțime de lucruri, mari și mici, trebuie să fie îndeplinite pentru a nu rămîne în urmă într-o societate cu exigențe tot mai ridicate. Fericiri sînt acei soți care cresc împreună către o relație maturizată, profundă, care să înlocuiască extazul de la începutul vieții comune fără să aducă o micșorare a bucuriei, împlinirii și fericirii maritale.

Perioada creșterii copiilor

Am afirmat că aceasta poate aduce o scădere însemnată a bucuriei maritale. De ce ?

Să devii părinte — aceasta este o etapă normală din ciclul vieții familiei. Principala cauză a difi-cultăților întîmpinate acum este lipsa de pregătire pentru noul rol pe care fiecare trebuie să-l îndeplinească. Adesea, nici măcar în timpul sarcinii, cînd venirea unui copil este iminentă, nu se acordă

importanța pregătirii pentru rolurile de mamă și tată. Cel mult se adună câteva lucruri necesare, dar nu se ia timp pentru instruire — citit, discutat și cerut sfat competent.

Un ajutor neprețuit pot avea soții care, în așteptarea copiilor, vor citi împreună și vor discuta, luând măsurile cuvenite, capitolele adecvate din cartea Divina Vindecare (Pe urmele Marelui Medic). Această minunată carte oferă înțelepciunea izvorâtă din inspirația divină și din viața personală a unei femei care a născut patru copii, a educat zece și sute de copii, și a trecut prin toate bucuriile și amărăciunile chemării de părinte.

Lată deci, pentru niște soți nepregătiți, brusc sosește copilul. El este cu totul altfel decât ei s-au așteptat. Nu există nici o asemănare cu dezvoltarea treptată de la prietenie la iubire, de la logodnă la căsnicie. Copilul vine deodată. Pruncul neputincios și pretentios nu-ți lasă nici o clipă de răgaz, oricât de neplăcute pot părea unele din îndatoririle îngrijirii lui.

Aceasta este o „criză” a relației maritale. Părțășia în doi dezvoltată încetul cu încetul în curtenie și căsătorie este brusc tulburată de prunc, și el cere o reorganizare pentru o părțășie în trei, în patru și așa mai departe. Acum ies la iveală fie câștigurile realizate în relația soților — aprofundarea comunicării, capacitatea tratării deosebirilor și asumarea responsabilă și flexibilă a rolurilor — fie dimpotrivă, se manifestă dureros și păgubitor nereușitele în aceste domenii hotărâtoare pentru fericirea conjugală. Ca o exemplificare a valoroaselor gânduri din cartea Divina Vindecare, redăm aceste rânduri, atât de pătrunzătoare.

„Depinderile noastre nefirești ne răpesc multe binecuvântări și bucurii și ne fac neîntare să trăim viața cu cel mai mare folos... În multe case, soția și mama nu are timp să citească, să se mențină bine informată, nu are timp să fie tovarășa soțului ei și să păstreze contactul cu mintea în dezvoltare a copiilor ei. Nu este timp și nici loc pentru ca scumpul Mîntuitor să fie un tovarăș apropiat, drag. Încetul cu încetul, ea se lasă îngropată sub treburile gospodăriei, iar timpul, interesele și puterile ei sînt absorbite de lucrurile care pier odată ce sînt folosite. Prea tîrziu ea se trezește, dîndu-și seama că aproape a ajuns o străină în propriul cămin. Ocaziile prețioase pe care cîndva le-a avut pentru a influența pe cei dragi pentru o viață mai înaltă n-au fost valorificate și au pierit pentru totdeauna... Intemeietorii căminului să se hotărască să trăiască după un plan mai înțelept.” (MH 367-369).

Virsta de mijloc a căsătoriei

Diferite studii au arătat că în general în anii de mijloc ai căsătoriei are loc o nouă scădere a ar-

moniei maritale. Soții care au purtat împreună poverile casei adesea se „specializează” și apare o ruptură între interesele și activitățile celor doi. Solicitățile în conflict din partea profesiei și din partea copiilor pot contribui la această înstrăinare, și fiecare își trăiește viața sa în izolare. Descrierea din citatul de mai sus este edificatoare.

Pentru mulți, soșirea copiilor a fost o forță unificatoare, aducînd în prim plan interesele comune, dar răspunderile și cheltuielile suplimentare cerute de creșterea copiilor pot de asemenea să provoace conflicte, mai ales în familiile cu venituri mai mici.

Un autor a descris această perioadă de criză prin expresia amuzantă „sindromul vino-mai-aproape-pleacă-și-lasă-mă-in-pace”. Soțul și soția pot să tinjească după apropiere și deschidere, dar cînd acestea sînt oferite ei se scutură ca de rîie. Ei doresc o relație umană adevărată, dar sabotează orice șansă ca ea să se dezvolte. Ei ridică bariere ca nimeni să nu vină prea aproape, prea „înăuntru” și totuși sînt neliniștiți și nefericiți în izolare.

Cum se ajunge la această „boală”? Nemulțumirea și mînia pentru tot ce ni se întîmplă — în familie și în societate — precum și dezamăgirea pentru toate nereușitele — sînt îndreptate către persoana cu care trăim cel mai aproape — tovarășul de viață. E ca și cum venind acasă bați cîinele pentru că te-a admonestat șeful, sau zgîlții copilul cînd ți s-a ars mîncarea. Într-un fel simțim că am călcat în străchini, și totuși ni se pare cu neputință să discutăm situația sincer cu tovarășul de viață. Pasul următor este că ne impunem să nu ne mai pese de celălalt, căci problemele proprii ne țin și așa destul de ocupați. Este foarte greu să fii sensibil la nevoile și stările sufletești ale celui alt cînd ești încurcat în propriile tale probleme și tulburări. Și pentru că nimeni nu ne înțelege, sîntem mereu pe picior de luptă ca să ne apărăm de „dușman”. Nu cumva cineva să afle despre mine mai mult decât aș vrea eu să se știe. Nimeni nu dorește ca ceilalți să știe ce este cu adevărat în sufletul meu — resentimente, amărăciune, dureri, eșecuri.

În același timp, defectele celui alt apar tot mai mari, și chiar calitățile i se transformă în vicii insuportabile. Dar de obicei soții ezită să discute aspectele neplăcute ale personalității celui alt — cu excepția izbucnirilor de furie cînd ei și le trîntesc în față unul altuia în cuvinte disprețuitoare, nimicitoare, punînd sub semnul îndoielii judecata sănătoasă, iubirea și credințioșia, sau chiar mintea întreagă a celui alt!

Pe lîngă acestea, trebuie să fim conștienți și de ceea ce s-a numit „criza bărbatului aflat la mijlocul

vieții”. Este timpul cînd bărbatul ajunge pe cel mai înalt pisc al realizărilor sale. El privește în urmă de unde a venit și înainte spre ce îl așteaptă. El privește la sine și se întreabă: Am urcat pînă aici, dar a meritat? Am realizat ceva, dar este ceea ce doream cu adevărat? Sînt pe drumul cel bun? Dacă trebuie să schimb ceva, acum este timpul. Acum ori niciodată!

Examinarea autocritică a vieții, dorința de a ridica viața pe un plan mai înalt, este ceva normal, sănătos. Dar răul stă în faptul că vinovăția, nemulțumirea, vanitățile și prejudecățile acumulate în anii dinainte îl împiedică să-și cercezeze problemele adevărate și să ia deciziile corecte. El nu știe încotro s-o ia, aceasta îi accentuează neliniștea, și nu rareori pornește în direcții greșite. Această confruntare cu viața este dureroasă, și împreună cu vinovăția și necazurile aduse de acele soluții greșite așază o grea povară asupra resurselor sufletești.

Această perioadă a mijlocului vieții este un timp de risc ridicat pentru căsătorie. Se întîmplă lucruri care par absurde — divorț sau aventuri clandestine, schimbarea profesiei, relații sociale întreținute o viață sînt distruse de izbucniri de furie, etc. Soții și soțiile trebuie să fie conștienți de aceste pericole. Ei să nu-și facă unul altuia partea și mai grea, prin învinuiri nemiloase și reacții distructive. Acesta nu este nici un timp de renunțare și de retragere în izolare blazată și tristă, sau în minie ascunsă, înghețată.

Acesta este în primul rînd un timp în care trebuie reinnoit și cultivat darul iubirii-principiu, iubirea răscumpărătoare, iubirea necondiționată și creatoare — agape. Este timpul pentru porunca cea nouă: „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13,34).

Soții și soțiile să se întoarcă unul către celălalt, să se pregătească cu iubire să fie împreună pentru a doua jumătate a vieții. Poetul Robert Browning spunea iubitei sale soții (invalidă): „Vino, hai să îmbătrînim împreună! Să fim împreună a doua jumătate a vieții, căci e mai bună decât prima, care a fost făcută pentru a doua!”

O familie dezvoltată astfel citeva din întrebările cu care au început discuțiile lor sincere în vederea traversării constructive a crizei mijlocului vieții:

Cum am putea caracteriza viața noastră de pînă acum? Am dori să petrecem restul vieții noastre împreună în același fel? Dacă e nevoie de schimbări, care crezi tu că ar fi primul lucru pe care eu să-l schimb? Care este partea cea mai tare a căsniciei noastre? Dar cea mai slabă?

Continuare în pag. 18

De ce oare fapta de iubire a Mariei este amintită în toate cele patru evanghelii? Puține din istorisirile Noului Testament sînt relatate în toate cele patru evanghelii. De fapt numai șase din ele sînt incluse de cei patru evangheliști: săturarea celor cinci mii; intrarea triumfală a Domnului Isus în Ierusalim; întîlnirea ultimă a Domnului cu ucenicii la Sfînta Cină; experiența Domnului Hristos în grădina Ghetsemani; crucificarea și învierea Domnului Isus și ungerea cu mir a Domnului Isus de către Maria.

Importanța primelor cinci evenimente este evidentă. Dar cea de a șasea pare să fi avut o valoare mai mică, pentru că faptul ungerii lui Isus, în casa lui Simon, nu-l reprezintă în principal pe Domnul ci pe Maria. Comparată cu alte întîmplări, aceasta pare oarecum minoră. Cu toate acestea, despre această experiență Insuși Domnul Hristos a făcut o profeție: „Adevărat vă spun că ori unde va fi predicată Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei“ (Matei 26,13).

Sub inspirația Duhului Sfînt, cei patru evangheliști ne-au transmis această întîmplare simplă dar foarte grăitoare. Ea a fost de mare importanță pentru Domnul Isus, pentru grupa ucenicilor, pentru Duhul Sfînt și de aceea rămîne de egală importanță și pentru noi. De ce oare? Pentru că din cele șase întîmplări deosebite, amintite de cei patru evangheliști, numai această singură întîmplare apare ca un răspuns al unui suflet convertit pentru mîntuirea căpătată prin Isus Hristos.

Darul Mariei a fost foarte prețios. Matei spune că „mirul era foarte scump“ (Matei 26,7) și subliniază că cei de față au apreciat valoarea lui. „Mirul acesta s-ar fi putut vinde foarte scump“ (vers. 9). Marcu, la rîndul lui, îi apreciază și valoarea: „mirul acesta s-ar fi putut vinde cu mai mult de trei sute de dinari“ (Marcu 14,5), sumă egală cu plata anuală a unui lucrător agricol, pe vremea aceea. Această sumă reprezenta valoarea cea mare pe care Maria a dat-o iertării oferite ei de Isus. Era tot ce putea oferi lui Isus.

Darul Mariei era un răspuns al sufletului ei la iertarea primită. În concluzia Domnului Isus la parabola cu cei doi datornici, Isus a spus despre Maria: „păcatele ei, care

sînt multe, sînt iertate; căci a iubit mult. Dar, cui i se iartă puțin, iubește puțin“ (Luca 7,47).

Același principiu se dă pe față în experiența tuturor acelor care experimentează realitatea iertării. Apostolul Pavel precizează: „Mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere, și m-a pus în slujba Lui, măcar că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor și batjocoritor... Și harul Domnului nostru s-a înmulțit peste măsură de mult pentru mine... Dar am căpătat îndurare, pentru că Isus Hristos să-Și arate în mine... toată îndelunga răbdare“ (1 Tim. 1,12-16).

Nu numai prin cuvinte a mărturisit Pavel despre iertarea pe care o primise, ci viața lui demonstrează clar această asigurare. Pavel și Maria s-au oferit în totul lui Isus, nu pentru a plăti prețul iertării, ci pentru că iertarea li se acordase mai înainte, fără plată.

Darul Mariei demonstrează credință și iubire. Iertarea primită, care a îndemnat-o să ofere darul ei, era izvorită din harul divin pe care ea îl primise prin credință. Credința ne face în stare să primim mina iertătoare a lui Dumnezeu și este exprimată în iubire pentru Mintuitorul nostru.

Despre această caracteristică a unui suflet convertit, apostolul spune că singurul lucru care are valoare este credința care lucrează prin dragoste (Galateni 5,6). Această formă de dragoste nu se găsește la noi datorită moștenirii ereditare, ci este primită ca un răspuns la ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi.

Darul Mariei a confirmat moartea iminentă a Domnului Hristos. Domnul Hristos a justificat prețiosul dar al Mariei prin cuvintele: „Dacă a turnat acest mir pe trupul Meu, ea a făcut lucrul acesta în vederea pregătirii Mele pentru îngropare“ (Matei 26,12). Acest răspuns a adus la tăcere critica adusă la adresa Mariei de către ucenici. Ei puteau înțelege cheltuiala enormă numai atunci cînd ar fi fost făcută pentru îmbălsămarea unui mort, dar nu ca ea să fie cheltuită în onoarea viului Fiul al lui Dumnezeu! Orice creștin recunoaște moartea Domnului Isus Hristos, odată cu botezul său. „Nu știți că toți cîți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?“ (Romani 6,3). Din momentul în care ieșim

din apa botezului pentru a începe o viață nouă, fiecare lucru pe care îl facem este influențat de moartea Domnului Hristos. „Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Insuși pentru mine“ (Galateni 2,20).

Darul Mariei a influențat pe alții. Ioan ne spune că „s-a umplut casa de mirosul mirului“ (Ioan 12,3). Maria intenționase să aducă la îndeplinire fapta sa pe furiș, dar nimeni din cei prezenți n-a putut trece cu vederea darul ei prețios oferit lui Isus.

Dacă ne consacram pe noi înșine Domnului Isus Hristos, atunci și viețile noastre vor influența pe alții. „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos, și care răspindește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui. În adevăr noi sîntem înaintea lui Dumne-

VIRSTA DE MIJLOC A CĂSĂTORIEI

urmare din pag. 17

Iată și citeva din răspunsurile lor, hotărîrile pe care ei le-au luat. Ei nu ajunseseră deloc în pragul despărțirii, dar doreau să facă ceva pentru o căsnicie mai bună:

Am reinnoit iubirea noastră, am aprins din nou emoțiile și bucuriile perioadei „romantice“ a vieții noastre. Am pus deoparte pentru aceasta timp.

Am fost mai atenți cu privire la înfățișarea noastră, dorind să fim cît se poate de atrăgători pentru persoana cea mai importantă — tovarășul de viață.

Am purtat împreună poverile de muncă, redescoperind bucuria lucrului făcut în doi.

Am hotărît să ne acceptăm unul pe altul întotdeauna, în ciuda imperfecțiunilor.

Dragi soți la mijlocul vieții, ce proiecte cuprinde planul vostru de îmbunătățire a căsătoriei voastre? „Pentru cel înțelept cărarea vieții duce în sus“ (Proverbe 15,24).

zeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sînt pe calea mîntuirii și printre cei ce sînt pe calea pierzării. Pentru aceștia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă de la viață spre viață. Și cine este deajuns pentru aceste lucruri?" (2 Cor. 2,14-16).

Cînd Maria a uns picioarele Domnului Isus, toți cei care se aflau în salonul de oaspeți, de la cei care L-au iubit cel mai mult, pînă la acela care L-a trădat, au simțit mirosul puternic de parfum. În același fel și exemplul vieții noastre poate avea un efect pozitiv, atît pentru cei mîntuiți cît și pentru cei pierduți.

Darul Mariei a fost înțeles greșit de unii. Matei ne spune că ucenicii au fost indignați de risipa cea mare de bani care s-a făcut cu acea ocazie (Matei 26,8). Ioan afirmă și mai pregnant lucrul acesta cînd spune că Iuda a obiectat la cheltuiala cea mare care se făcuse (Ioan 12,4-5), iar Luca relatează că Simon, care primise pe Isus ca oaspete, a fost indignat la gîndul că Isus îngăduia unei femei asemenea Mariei să-L atingă (Luca 7,39).

Nu ne putem aștepta ca lumea să ne înțeleagă atunci cînd constatăm că ne-am predat în totul lui Hristos. Domnul avertizează că: „Omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui“ (Matei 10,36).

Cînd un tînăr s-a înscris la Seminarul Teologic A.Z.S., părinții lui, care erau destul de toleranți față de religia fiului lor, au devenit agresivi în dorința lor de a-l descuraja în planurile sale de a studia teologia. Ei simțeau că fiul lor, care avea aptitudini în domeniul științelor exacte și perspective strălucite în viitor, își compromitea întreaga lui viață. Ei apreciau chemarea fiului lor în lucrarea pastorală ca o risipă a potențialului său intelectual. Și într-un anumit sens ei aveau dreptate. Fiecare viață oferită lui Isus este — după unele concepții — risipită.

Darul Mariei a fost risipit. Cei prezenți în salon au reacționat la ungera picioarelor lui Isus de către Maria, spunînd: „Ce rost are risipa aceasta? (Matei 26,8). Putem răspunde cu toată convingerea că un dar oferit lui Dumnezeu nu constituie niciodată o risipă, dar în termeni practici reacția ucenicilor părea să fie rezonabilă.

Ioan ne informează asupra cantității parfului turnat de Maria asupra Domnului Isus, și anume „aproape o jumătate de litru“. O parte din „parful foarte scump“ s-a prelins pe podea și s-a pierdut.

Cît de bine ar fi fost — credeau unii dintre ei — dacă s-ar fi procedat cu economie, folosindu-se doar atît cît era necesar. În loc să procedeze în această manieră, Maria a risipit întreaga sticlă cu mir.

Procedînd astfel, Maria a arătat cît de mult devenise asemenea Domnului ei, care a făcut un sacrificiu nemărginit ca să răscumpere din păcat o lume întreagă. Pentru mulți singele prețios al Domnului Hristos a curs în zadar pe cruce, pentru cei care nu sînt interesați de mîntuirea lor. Trebuie să ajungem și noi asemenea Domnului Hristos în așa fel ca să fim pregătiți să ne „risipim“ în serviciul Său.

La mesele pregătite în Orientul Mijlociu, locuitorii erau foarte preocupați de a asigura o mare cantitate de hrană — chiar mai multă decît putea fi consumată.

Isus Hristos este socotit „Comoara inegalabilă“ a lui Dumnezeu pentru lume. Onoarea lui Dumnezeu constă în asigurarea, prin Isus Hristos „să facă nespum mai mult decît cerem sau gîndim noi“ (Efeseni 3,20). Dumnezeu dorește să ne dea toate lucrurile prin Isus chiar dacă lucrul acela ar apare drept „risipă“.

Darul Mariei n-a mai putut fi luat înapoi. Evanghelia lui Marcu ne spune că atunci cînd Maria a uns pe Isus „a spart vasul și a turnat mirul pe capul lui Isus (Marcu 14,3). Maria n-a turnat picătură cu picătură sau să fie preocupată de ideea că o parte din el ar fi putut să se prelingă pe podea. Ea a spart vasul, abandonînd

ideea de a recupera darul ei. Fapta Mariei simbolizează consacrarea ei totală pentru Isus, o hotărîre de a-L urma fără vreun gînd de păcare de rău.

Domnul Isus așteaptă o astfel de consacrare de la noi toți. După ce ne-a răscumpărat prin propria Lui viață, El solicită atașamentul nostru după exemplul propriei Sale consacrări totale pentru mîntuirea noastră. Dumnezeu nu va cere de la noi să facem ceva pentru Fiul Său mai mult decît a făcut Fiul Său deja pentru noi. „Să aveți în voi gîndul acesta, care era și în Hristos Isus; El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om. S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce“ (Filipeni 2, 5-8).

Dumnezeu ne-a iubit atît de mult încît ne-a dat cel mai costisitor și minunat dar imaginabil, — pe Fiul Său — Domnul Isus Hristos, singurul nostru Răscumpărător. În inima fiecărei persoane care acceptă sacrificiul lui Hristos, se naște o iubire recunoscătoare pentru Mîntuitorul. Ca orice iubire ea nu poate fi satisfăcută pînă ce nu descoperă și nu oferă un dar pentru cel iubit, un dar rar și minunat, parfumat cu mireasma sufletului, plăcut pentru Dumnezeu și lume.

Alexe Constantin
Pastor — pensionar

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din: Dumitru Popa, redactor-șef, Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Adrian Bocăneanu, Apostol Chelbegean și Iosif Gyeresi

Redacția și Administrația:

București, Str. Labirint nr. 116 — sect. 3. Tel. 20.76.65

»DE LA SABAT...

Simțăminte și măsuri anti-iudaice

După moartea lui Nero, iudeii care pentru un timp au avut o poziție favorabilă, curind după aceea ei și-au pierdut această poziție. Perioada dintre primul (68—70 e.n.) și al doilea (132—135 e.n.) război iudaic, este caracterizată de numeroase izbucniri anti-iudaice (ca de exemplu în Alexandria, Cesarea și Antiohia), cum și de revolte coordonate iudaice ce s-au întâmplat în locuri ca Mesopotamia, Cirenaica, Palestina, Egipt și Cipru.^{13b} Ei au dat ultimul lor atac pentru a recâștiga independența națională, dar acesta a rezultat în pustiirea orașului lor sfânt, în pierderea țării lor și în consecință, în a nu mai fi o națiune, ci numai un popor fără patrie, având însă o religie.

Descrierea pe care istoricul roman Dio Cassius (150—220 e.n.) ne-o dă cu privire la aceste revolte, ne face să înțelegem resentimentele pe care acestea le-au provocat în rindurile romanilor. De exemplu, despre revolta din Cirenaica el scrie :

„Între timp, iudeii din regiunea Cirene au pus pe un anume Andreas în fruntea lor și au început să distrugă atât pe romani cât și pe greci. Ei au mâncat carnea victimelor lor și din mâțele lor își făcuseră cingători ; s-au uns cu singele lor și au purtat pielea lor ca haine ; ei au tăiat pe mulți cu ferăstrăul în două, de la cap în jos ; pe alții i-au dat fiarelor sălbatice, iar pe alții i-au forțat să lupte ca gladiatori. În total două sute douăzeci de mii de persoane au pierit. În Egipt, de asemenea ei au făptuit multe asemenea fărădelegi, așa cum au făcut și în Cipru.“¹⁴

Adesea, creștinii au suferit ca victime ale acestor izbucniri violente, după cât se pare pentru faptul că ei erau considerați ca trădători ai credinței și aspirațiilor politice iudaice, cum și pentru că au întrecut pe iudei în convertirea păgînilor. Iustin, de exemplu, raportează : „În recentul război iudaic, Barkokeba ... a poruncit ca numai creștinii să fie supuși înspăimîntătoarelor chinuri, în afară de faptul că ei vor abjura și vor blestema pe Isus Hristos.“¹⁵

MĂSURI ȘI ATITUDINI ROMANE. Romanii, care mai înainte nu numai că recunoșteau iudaismul ca o „religio lecita“, ci într-o mare măsură au dat pe față respect (unii

chiar admirație) față de principiile religioase ale iudeilor,¹⁶ acum au reacționat împotriva lor militar, fiscal și literar.

Statisticile referitoare la vărsările de sînge, pe care ni le oferă istoricii contemporani, chiar dacă am admite o posibilă exagerare, constituie cea mai impresionantă mărturisire a miniei răzbușării romane asupra iudeilor. Tacitus (33—120 e.n.), de exemplu, dă în mod estimativ un număr de aproximativ 600.000 de morți în războiul din anul 70 e.n.¹⁷ În războiul Barkokeba, după Dio Cassius (150—235 e.n.), 580.000 de iudei au fost uciși în această acțiune, în afara marelui număr al celor care au murit de foame și boli. „Toată Iudea“ scria același istoric, „a ajuns aproape un deșert“.¹⁸

În afară de măsurile militare, de data aceasta Roma a adoptat noi măsuri politice și fiscale împotriva iudeilor. Sub Vespasian (69—79), atât sinedrul cât și funcția de mare preot au fost desființate, iar închinarea pe locul unde fusese templul, oprită. Hadrian (117—138 e.n.), așa cum am arătat mai înainte, a mers atât de departe încît să interzică oricărui iudeu, sub amenințarea cu moartea, să pătrundă în zona noului oraș. Deasemenea, el a pus în afara legii practicile religioase ale iudeilor și în mod deosebit paza Sabatului.¹⁹

Importanța a fost deasemenea introdusă de către Vespasian (69—79 e.n.) a „fiscus iudaicus“, care a fost intensificat la început de către Domițian (81—96) și mai târziu de către Hadrian (117—138 e.n.).²⁰ Această taxă fiscală iudaică de o jumătate de sekel, care formase mai înainte o parte din taxa datorată templului din Ierusalim, era acum percepută pentru templul lui Jupiter Capitolinus, chiar de la aceia, după Suetonius (70—122 e.n.), „care deși nu recunoșteau public această credință trăiau totuși ca iudei“.²¹ Membrii comunității creștine puteau foarte ușor să fie incluși printre ei. E. L. Abel scoate pe bună dreptate în evidență faptul că „deși suma era nesemnificativă, important era principiul, deoarece niciun alt grup religios din societatea romană nu plătea o asemenea taxă. Ea era în mod clar o taxă discriminatorie și marca începutul unei deteriorări sociale a iudeilor în societate“.²²

Izvoarele existente nu ne informează despre vreo acțiune specifică luată în acest timp de creștini pentru a evita plata unei astfel de taxe discriminatorii. Cu toate acestea, putem să suspectăm, după cum cu multă perspicacitate remarcă S. W. Baron, că : „în legătură cu această redefinire a obligațiilor fiscale ce se aplicau numai iudeilor care își practicau credința, comunitatea creștină ce era în creștere a obținut de la Nerva o scutire de această taxă și în mod indirect recunoașterea oficială a ruperii legăturilor ei cu denotațiunea iudaică“.²³

Introducerea păzirii duminicii în locul păzirii Sabatului „iudaic“ — acesta fiind în mod deosebit luat în deridere de către mai mulți scriitori romani din vremea aceea — poate foarte bine reprezenta o măsură luată de conducătorii bisericii din Roma pentru a demonstra ruperea lor de iudaism și prin acest gest, evitînd plata unei taxe discriminatorii.

Intellectualitatea romană și-a re-luat la data aceasta atacul său literar împotriva iudeilor. Cicero, renumitul orator, în apărarea sa în cazul Flaccus — un prefect din Asia care devalizase tezaurul iudaic — cu un secol mai înainte (59 i.e.n.), a imortalizat atacul său împotriva iudaismului etichetîndu-l ca fiind o „superstiție barbară“.²⁴

În anii următori anti-semitismul literar a fost în mod anemic întreținut prin câteva lucrări sarcastice și zeflemitoare ale lui Horațiu (65—8 i.e.n.), Tibullus (mort cca. 19 i.e.n.), Pompeius Trogus (la începutul primului secol e.n.) și Ovidiu (43 i.e.n.—65 e.n.).²⁵ Cu Seneca (4 i.e.n.—65 e.n.) se ridică totuși un val de anti-semitism literar în decada anilor șazeici, reflectînd fără îndoială noua atitudine a timpului față de iudei. Acest stoic fervent s-a ridicat împotriva obiceiurilor acestei „rase blestemate — sceleratissime gentis“, și în mod deosebit împotriva obiceiului lor de păzire a Sabatului : „Prin introducerea unei zile de odihnă — din fiecare șapte zile — ei pierd în trîndăvie aproape o șeptime din viața lor și neacționînd în vremuri de necesitate (urgență — primejdie) ei suferă adesea pierderi“.²⁶

Persius (34—62 e.n.), în cea de-a cincea satiră a sa prezintă obiceiurile iudaice ca un prim exemplu de credințe superstițioase. Sabatul iu-

daic, în mod deosebit, este prezentat ca prima dovadă că superstițiile înrobesc pe om.²⁷ Într-un fragment atribuit lui Petronius (66 e.n.), iudeul este caracterizat ca închinându-se „zeului său — porc”, și de asemenea ca tăindu-și „cuțitul prepuțului” ca să evite „expulzarea din mijlocul poporului său — exemptus populo”, cum și pentru a putea păzi Sabatul.²⁸ Istoricii anonimi care au scris despre marele război (66—70 e.n.) dintre iudei și romani, spune Iosif Flaviu „au reprezentat greșit faptele, fie pentru a-i flata pe romani, fie din ură pentru iudei”.²⁹

Quintilian (35—100 e.n.) face aluzie la Moise ca fondatorul superstițiilor iudaice, care sînt primejdioase pentru alți oameni.³⁰ De asemenea pentru Martial (40—104 e.n.), iudeii circumciși și Sabatul lor sînt sinonimi cu degradarea.³¹ Plutarh (46—119 e.n.) etichetează pe iudei ca fiind o națiune superstițioasă și scoate în evidență păzirea Sabatului lor (pe care îl considera a fi un timp de beție) ca unul din multele obiceiuri barbare adoptate de greci.³² Juvenal, într-o satiră scrisă cam pe la anul 125, compătimentează influența corupătoare a unui tată iudaizant care învață de fiul său să se ferească de cei necircumciși și să păstreze fiecare a șaptea zi în lenevie, fără să ia parte la îndatoririle vieții.³³ Tacitus (55—120 e.n.) pe care Jules Isaac îl etichetează ca fiind „cea mai strălucită nestemă în coroana anti-semitismului”,³⁴ întrece pe toți predecesorii săi în causticitate. Iudeii, după acest istoric, descind din leproși ce au fost alungați din Egipt și se abțin de la mîncarea cărnii de porc în amintirea leprei lor (o boală care după părerile dominante în vremea aceea, era comună printre porci). Indolența lor în ziua Sabatului, comemorează ziua în care ei au ieșit din Egipt. „Toate obiceiurile lor” scrie Tacitus „sînt perverse și des-gustătoare” și ca popor ei sînt „în totul dedați la plăceri”.³⁵

După Tacitus, așa cum scoate în evidență F. L. Abel, „literatura anti-iudaică este în declin”.³⁶ Istoricul Dio Cassius (130—220 e.n.) este probabil o excepție. Descriind revolta iudaică din Cirenaica (115 e.n.) Dio exprimă, așa cum am mai spus, resentimentul și ura sa față de iudei, prezentîndu-i ca niște sălbatici care mîncă carnea victimelor lor și se ung cu singele lor.³⁷ Faptul că practic toți scriitorii menționați

mai sus au trăit în cetatea-capitală, majoritatea lor au scris de acolo, sugerează faptul că remarcile lor insolente despre iudei și în mod deosebit împotriva păzirii Sabatului reflectă atitudinea generală romană ce predomina față de ei și în mod deosebit în cetatea Romei. (Nu trebuie să uităm că iudeii erau o comunitate destul de mare, estimată de cei mai mulți cercetători ca numărînd deja cam 50 000 pe timpul lui Augustus).³⁸ „Simțămîntele împotriva iudeilor erau destul de puternice” de exemplu așa cum scrie F. F. Bruce, „ca să facă pe Titus, pe cînd era prinț de coroană, să abandoneze planul de a se căsători cu Berenice, sora lui Irod Agrippa cel tînăr”.³⁹ De fapt, prințul, din cauza extraordinarei ostilități a populației față de iudei, a fost forțat, deci „fără voia lui — invitus”, să-și ceară să părăsească Roma.⁴⁰

Această ostilitate față de iudei era simțită în mod deosebit în timpul acela în Roma, fapt indicat de asemenea de lucrările istoricului iudeu Iosif Flaviu. El a fost în Roma din anul 70 e.n. și pînă la moartea sa (93 e.n.), ca pensionar al familiei imperiale, și el s-a simțit obligat să ia pana spre a apăra neamul său de calomniile populare. În cele două lucrări ale sale, „Împotriva lui Apion” și „Antichitățile Iudaice”, el a arătat cum pot fi favorabil comparați iudeii cu orice națiune în ce privește vechimea, cultura și curajul.

NOTE

13/b. Pentru o prezentare succintă a insurecțiilor și războaielor iudaice, vezi Giuseppe Ricciotti, „The History of Israel”, n.d., II, pp. 402—461; Heinrich Graetz, „History of the Jews”, 1940, II, p. 393; vezi de asemenea redarea bine documentată a lui A. Fuks, „The Jewish Revolt of 115—117”, „Journal of Roman Studies” 51 (1961); 98—101.

14. Dio Cassius, „Historia” 69, LCL, p. 421; cf. prezentării asemănătoare a lui Eusebius, HE 4, 2 și Chronicon 2, 161.

15. Justin Martirul, I Apology 31,6, tradusă de către Thomas B. Falls „Writings of Saint Justin Martyr”, „The Fathers of the Church”, 1945, p. 67 (citată mai tîrziu ca „Falls, Justin's Writings”); cf. Dialogue 110.

16. Vezi mai sus, p. 101, fn. 35.

17. Tacitus „Historiae” 5,13; Josephus „Wars of the Jews” 6, 9,3 arată că 97.000 de iudei au fost uciși sau au pierit în timpul asedului.

18. Dio Cassius, „Historia” 69,13; el recunoaște totuși că și armata romană

a suferit pierderi mari. De fapt, Hadrian în scrisoarea sa adresată senatului a omis obișnuita expresie de introducere: „Dacă tu și copiii tăi sînt sănătoși, este bine; eu și legiunile sîntem sănătoși”.

19. Vezi pag. 160—161, fn. 79—80. Unii cercetători susțin că sacrificiile la templu au continuat și după anul 70 e.n., deși într-o formă redusă; cf. K. W. Clark „Worship in the Jerusalem temple after 70”, NTS 6 (1950—1956): 269—280; vezi de asemenea J. B. Brown, „The Temple and Sacrifice in Rabbinic Judaism”, 1963. Referitor la încercările patetice ale iudeilor de a vizita ruinele lor, vezi Jeronim Commentarius in Zephaniam 1.15—16, PL 25,1419f.; alte surse patristice sînt analizate de către R. Harris, „Hadrian's Decree of Expulsion of the Jews from Jerusalem”, Harvard Theological Review 19 (1926): 199—206; cf. de asemenea W. D. Gray, „Founding of Aelia Capitolina”, American Journal of Semitic Languages and Literatures 39 (1922—1923): 248—256.

20. J. Zeller (fn. 10) pp. 384—385, remarcă următoarele în legătură cu Domițian: „Antipatia lui față de iudei era în armonie cu nevoile lui financiar, căci trezoreria lui era goală după cheltuielile lui excesive pe care le-a avut în înfrumusetarea Romei. De aceea, el a făcut să se aplice cu mare strictete taxă didrachmei”.

21. Suetonius, Domitianus 12, LCL, p. 393; istoricul relatează că, ca tînăr, el a fost martor ocular cum „un om de nouăzeci de ani era cercetat înaintea procurorului și a unei curți foarte aglomerate ca să se constate dacă a fost sau nu circumcis” (idem 366); Heinrich Graetz (fn. 13), p. 389 scoate în evidență faptul că: „Sever așa cum a fost cu iudeii, Domițian era mai dur cu prozelitii și-i făcea să simtă întreaga greutate a puterii lui tiranice”; cf. de asemenea E. M. Smallwood, „Domitian's Attitude toward the Jews and Judaism” Classical Philology 51 (1956): 1—14. Nerva (96—98 e.n.), ca unul din primele acte ale administrației sale „a îndepărtat rușinoasa taxă iudaică” așa cum se poate citi pe o monedă pe care el a bătut-o pentru a comemora această ocazie; vezi Dio Cassius, Historia 58, 1—2. Sub Hadrian (117—138 e.n.) după Applan, un istoric contemporan, „iudeii erau supuși — în acel timp — la o taxă mai grea decît cea impusă celorlalți oameni” (Roman History, The Syrian Wars 50, LCL, p. 199.)

22. Ernest L. Abel, „The Roots of Anti-Semitism”, 1943 p. 97.

23. S. W. Baron, „A Social and Religious History of the Jews” 1952, II p. 106. Baron notează de asemenea că: „Spre deosebire de perioada mai tîrzie, cînd taxele au devenit universale, o taxă pe cap de locuitor la data aceea avea în sine un caracter discriminatoriu”. (Idem p. 373 fn. 20). Autorul ne prezintă referințele bibliografice ale unor studii speciale cu privire la impozitele romane.

24. Cicero, „Pro Flacco” 22,67, în discursul său el a zis: „Practiclele ritualurilor lor sacre erau diferite de slava imperiului nostru, de demnitatea numelui nostru, de obiceurile strămoșilor noștri. Dar acum este ceva mai mult decît atât, acum, cînd această națiune prin rezistența ei armată a arătat ce gîndește ea despre autoritatea noastră; cît de scumpă era aceasta zellor

memuritori este arătat de faptul că au fost cuceriti, au fost supuși taxelor, au fost făcuți sclavi". (Idem 28,69; traducerea aceasta și a textelor ce urmează din autori romani, este luată din colecția lui Menahem Stern, "Greek and Latin Authors on Jews and Judaism", 1974, I, p. 98).

25. Horațiu ia în considerare superstițiile iudaice și într-o ocazie el menționează cazul prietenului său Aristius Fuscus care a refuzat să discute unele probleme personale cu el spunind: „Am să-ți spun într-un timp mai potrivit. Astăzi este a treizecea zi, este Sabat. Vrei să aduci un afront iudeilor circumciși? Nu am nici un fel de scrupule, am spus eu. Dar eu am. Eu sint într-un fel fratele mai slab, unul dintre cei mulți. Mă vei scuza și vom vorbi în altă zi”. (Sermones 1,9,65-70, M. Stern /fn. 24/, p. 325; cf. pp. 325, 324, 326, pentru alte exemple). Timbulius într-un poem își reproșează că a lăsat în Roma pe iubita sa Delia. El regretă că nu a căutat motive cum ar fi semne prevestitoare de rău ca să nu plece în călătorie, păsări prevestitoare de rău, sau ziua lui Saturn; „Fie păsările sau cuvintele prevestitoare de rău trebuia să fie pretextul meu, sau ziua blestemată a lui Saturn trebuia să mă împiedice”. (Carmina 1,3; 16-18, Stern /fn. 24/, p. 319). Pentru identificarea lui Saturn cu Sabatul iudaic, vezi Tacitus „Historiae” 5,4. Ovidiu în trei ocazii cere să nu se lase ca Sabatul iudaic să împiedice activitatea. „Insistă și obligă picioarele tale nebinevoitoare să alege. Nu spera că plouă, și nici nu lăsa ca Sabatul străin să te oprească și nici Alia binecunoscută pentru nenorocul ei”. (Remedia Amoris 219-220; cf. Ars Amatoria 1,75-80; 413-416, M. Stern /fn. 24/, pp. 348-349). Pompeius Trogus în deformata sa reconstituire a istoriei iudaice face cunoscuta declarație cum că strămoșii iudeilor au fost leproși și că Moise „dintr-un post de șapte zile în desertul Arabiei, a consacrat a șaptea zi, care era în mod obișnuit numită Sabat după obiceiul națiunii, ca o zi de post, pentru că în ziua aceea s-a sfârșit dintr-odată și foamea și peregrinările lor”. (Historiae Philippicae 36 în Justin, Epitoma 1 : 9-3 : 9; M. Stern /fn. 24/, pp. 337-338).

26. Seneca, „De Superstitiones”, citat de Augustin în „Cetatea lui Dumnezeu” 6,11. Seneca spunea de asemenea: „Într-un timp obiceiurile acestui neam blestemat au câștigat o astfel de influență, încât în prezent sint primite în toată lumea, Cei înfrinți au dat legi învingătorilor lor”. Apoi el adaugă ceea ce gîndea el despre instituțiile sacre ale iudeilor: „Judeii totuși sint conștienți în ceea ce privește originea și însemnătatea ritualurilor lor. Dar cea mai mare parte a poporului trece prin aceste ritualuri fără să știe de ce face toate acestea”. (M. Stern /fn. 24/, p. 431).

27. Persius, Satirae 5,176-184.

28. Petronius, „Fragmenta” 37. Pasajul, sună astfel: „Iudeul poate să se închine zeului-porc și să strige în urechile cerurilor înalte, dar dacă nu se și circumcide cu cuțitul să plece din poporul său și să emigreze în cetățile grecești, fără să tremure la postul Sabatului impus de lege”. (M. Stern /fn. 24/, p. 444 cf. de asemenea textele de la pag. 442,443). Cu privire la concepția greșită cu privire la Sabat ca o zi de post, vezi Pompeius Trogus (fn. 25) și Suetonius, „Divus Augustus” 76.

29. Iosif Flavius, „Războaiele Iudeilor” 1.2. El critică mai departe pe acești istorici pentru că reprezintă pe „romani ca fiind o mare națiune, și totuși ei depreciază continuu și defaimă acțiunile iudeilor” (Idem 1,7-8). Minucius Felix în a sa „Octavius” 33,2-4, menționează pe Antonius Julianus procurorul Iudeii din anul 70 e.n., care a scris despre războiul iudaic: „Con-

sultă pe Antonius Julianus cu privire la iudei, și vei vedea că a fost propria lor stricăciune aceea care a adus nenorocirea asupra lor și că nu li s-a întimplat nimic care să nu fi fost profetizat mai dinainte dacă ei aveau să persiste în răzvrătirea lor”. (M. Stern /fn. 24/, p. 460).

30. Quintilian, „Institutio Oratoria” 3,7,31 M. Stern (fn. 24), p. 513; „Viciile unui copil aduc ură asupra părinților; și intemeietorii cetăților sint detestați pentru înmulțirea în cetăți a unui neam care este un blestem pentru alții, cum de exemplu intemeietorul supersubiției iudaice”.

31. Martial, „Epigrammata” 4,4 menționează mirosul urit „al răsuflării femeilor Sabatariene ce potesc” ca fiind printre cele mai respingătoare mirosuri. Pentru alte referințe la Martial, vezi M. Stern (fn. 24) pp. 523-529. Damocritus (primul secol al e.n.), un alt istoric militar, după Suda, a scris o lucrare cu privire la iudei în care el declară că aceștia obișnuiesc să se închine unui cap de aur de măgar și că în fiecare al șaptelea an ei prind un străin pe care-l sacrifică. El obișnuiesc să-l ucidă sfîrșindu-i trupul în mici bucăți”. (Suda, Damocritus, M. Stern /fn. 24/, p. 531).

32. Plutarh, „De superstitione” 3, M. Stern (fn. 24), p. 549; „Grecii dintre barbari găsesc căi rele!” (Euripide, Femele din Troia, 764) din cauza superstițiilor, cum de exemplu ungerea cu noroi, tăvălirea în murdărie și păzirea Sabatului (sabatismos - v. Evr. 4,9). Plutarh asociază Sabatul cu sărbătorile dionisiace. „Eu cred că și sărbătoarea Sabatului nu este în totul lipsită de legătură cu Dionisius. Mulți, chiar și acum, născocesc pe bacanți SABI și strigă acest nume atunci cînd celebrează pe zeul lor.... Nu ești departe de adevăr dacă atribuie folosirea acestui nume SABI exaltării străine ce pune stăpînire pe celebranți. Chiar iudeii dau mărturie cu privire la o legătură cu Dionisius, atunci cînd păzesc Sabatul, invitîndu-se unul pe altul să bea și să se bucare de vin”. (Quaestios conviviales 4,6,2 M. Stern /fn. 24/, pp. 557-558).

33. Juvenal, „Satirae” 14,96-106. Juvenal nu numai că repetă acuzațiile obișnuite ce se aduc împotriva obiceiurilor iudaice (Sabatul, circumciziunea, oroarea față de carnea de porc și adorarea bolții cerului), dar el denunță spiritul exclusivist și solidaritatea iudeilor (cf. Tacitus, fn. 35). El compătimește aceeași progeneritură nefericită care în „mod accidental a avut ca tată un păzitor al Sabatului; el va adora numai norii și divinitatea bolții cerului și nu va face nici o deosebire între carnea de om și cea de porc, pe care tatăl său n-o mîncă. În același fel este el circumcis. Crescut ca să disprețuiască legile romane, el doar învață, observă și respectă legea iudaică și tot ce Moise a transmis mai departe într-o carte misterioasă; adică să nu arate unui călător care nu practică aceleași ceremonii ca și el drumul corect și să nu arate celor necircumciși unde se găsește o fîntînă. Cauza tuturor acestora este aceea că tatăl său petrece fiecare a șaptea zi în lenevie, neluînd deloc parte la îndatoririle vieții”. (loc. cit.; cf. Theodore Reinach, „Textes d'auteurs Grecs et Romains relatifs au Judaisme”, 1963, pp. 292-293; declarații adiționale ale lui Juvenal/Satirae 3,5,19; 3,5,296; 6,542) sint date de la pp. 290-293.)

34. Jules Isaac, „Genèse de l'Antisemitisme”, 1956, p. 46.

35. Tacitus „Historiae” 55. Pasajul continuă, atacînd în mod deosebit politica iudaică de apartheid: „Cele mai degradate dintre toate celelalte popoare, disprețuind convingerile lor naționale, le-au adus contribuția și darurile. Acest fapt a făcut să crească bogăția iudeilor, după cum a contribuit și faptul că între ei sint de o corectitudine inflexibilă și totdeauna gata să manifeste compasiune, desi consideră restul lumii - cu toată ura de care sint capabili - ca vrămași. La mese el mîncă aparte, dorm

separați și deși ca națiune ei sint cu totul deaia plăcerilor, se abțin totuși de a avea relații cu femei străine; între ei însă nimic nu este în afara legii”. Tacitus adaugă: „Acela care adoptă religia lor adoptă și practicile lor (ca de exemplu circumciziunea), și această lecție le este mai înțel dată lor, de a disprețui pe zei, de a-și renega țara, de a nu mai da respectul cuvenit părinților, copiilor și fraților lor. De asemenea ei iau măsuri pentru creșterea numărului lor.” (tradus de A. J. Church și W. J. Brodribb, „The Annals and the Histories of Tacitus”, 1952, p. 295).

36. Ernest L. Abel (fn. 22), p. 79.

37. Vezi fn. 14.

38. Pentru o discuție referitoare la populația iudaică a Romei în prima parte a imperiului, vezi Harry J. Leon (fn. 2) p. 135, fn. 1.

39. F. F. Bruce (fn. 8), p. 267; S. W. Baron (fn. 23) p. 203, declară de asemenea: „Sentimentele anti-iudaice din Roma și Italia au început să se trezească și să ajungă la punctul lor culminant în momentul în care acest grup de străini (de iudei) a început rapid să crească. Cu modul lor special de viață, ei erau un element străin, chiar în capitala care era destul de cosmopolită. Literatura timpului reflectă în parte disprețul și în parte atitudinea neprietenoasă ce predomină în clasele educate ale cetății imperiale”.

40. Expresiva „Invitus invita” a lui Suetonius (Titus 7,1,2) arată că separarea era foarte dificilă pentru amîndoi. Legătura de dragoste dintre Titus și Berenice este raportată de asemenea de către Dio Cassius, „Historia” 66, 15,3-4 și de către Tacitus, „Historia” 2,2; cf. E. Mireaux, „La Reine Bérénice”, 1951; J. A. Crook, „American Journal of Archeology” 72 (1951), pp. 162f.

ADEVĂRUL AȘA CUM ESTE EL ÎN ISUS HRISTOS

urmare din pag. 14.

NOTE

1. Gordon R. Lewis, „Decide for Yourself”, 1978, pag. 15.

2. T. H. Jemison, „Christian Beliefs”, pag. 72; R. Rice, „The Reign of God”, 1965, pag. 53-56.

3. A. H. Leitch, „The Knowledge of God, General and Special Revelation” în „Basic Christian Doctrines”, 1980, pag. 4.

4. YAHWEH, este „o transliterare conjecturală” a numelui sacru al lui Dumnezeu din Vechiul Testament (Exod 3,14,15; 6,3). Expresia originală ebraică conține patru litere YHWH. Cu timpul, de teamă a nu se profana numele lui Dumnezeu iudeii au refuzat să rostescă cu voce tare acest nume. În schimb, ori de cîte ori apărea expresia YHWH, ei citeau Adonai. În secolul VII și VIII e.n., cînd au fost adăugate vocale la cuvintele ebraice, moșterii au adăugat expresiei YHWH vocalele din expresia Adonai. Combinația a produs cuvîntul Iehova, care este folosit în diferite traduceri. Alte traduceri, ca de exemplu Biblia de Ierusalim, preferă expresia YAHWEH, sau Domn. (Dicționarul Biblic A.Z.S. pag. 1161).

5. 8/BC. pag. 873.

6. 10/BC. pag. 1015.

ÎN MEMORIAM

Aducem la cunoștință frățietății încetarea din viață a fraților pastori-pensionari BACIU Gheorghe și PĂUN Corneliu.

BACIU GHEORGHE

1904—1988

— Fr. BACIU GHEORGHE vede lumina zilei la 1 aprilie 1904 în com. Bursucani, jud. Vaslui, și îmbrățișează de tânăr credința adventă. Doritor de a fi folositor bisericii și gata de a sluji lui Dumnezeu și aproapelui, intră în lucrarea de evanghelizare. În 1928 este pastor-asistent la Botoșani, Conf. Moldova. Urmează apoi un lung periplu al slujirii: Iași, Alexandria, Slatina, Craiova, Arad, Piatra Neamț, Movila, Lăcusteni, Borcea, Progresul, București-Labirint, Virvor, Tencănu, Întorsura etc. A activat ca pastor și pentru un timp ca președinte al fostei Conferințe Oltenia-Banat.

Pastor activ, atașat bisericii, a iubit lucrarea și pe cei pentru care a lucrat. Totdeauna gata să răspundă chemării lui Dumnezeu, și-a închinat întreaga viață slujirii adevărnului și organizației bisericii pentru care a muncit cu devotament.

Închide ochii în ziua de 17 ian. 1988 și este condus la locul odihnei sale de mulți dintre frații și surorile cu care și pentru care a lucrat. Frații pastori Gyeresi Iosif, Vasilescu Gabriel și Niculescu Teodor au prezentat cuvântul mângietor al Scripturii, subliniind făgăduințele lui Dumnezeu în dreptul celui ce și-a dus cu credințioasă la bun sfârșit lucrarea chemării sale.

— În zorii zilei de sâmbătă 6 februarie 1988, adoarme în Domnul fr. PĂUN CORNELIU, pastor-pensionar, membru al comunității București-Labirint.

După ce vineri seara rostește de la amvonul comunității Labirint ultima sa predică plină de putere și mesaj divin, o criză de inimă pune în zorii zilei capăt vieții sale.

Născut la 3 iulie 1913 în com. Licuriciu, jud. Teleorman, urmează cursurile Seminarului Teologic și în 1937 este angajat ca pastor-asistent în București, unde lucrează cu un zel deosebit. Doritor de a se face cât mai de folos, studiază mult, aprofundează și este neobosit în a-și îndeplini cât mai bine lucrarea și chemarea sa. Lucrează ca pastor la Roșiori de Vede, Slobozia, Tr. Măgurele, Cîmpulung, Oltenița, Tulcea, Udupu, îndeplinind cu bucurie și interes lucrarea ce i-a fost încredințată. În perioada anilor 1955—1957 activează ca pastor-consilier al Conferinței București.

PĂUN CORNELIU

1913—1988

Experiențele vieții și ale lucrării l-au apropiat mult de Mîntuitorul său și de biserica pe care a iubit-o și a slujit-o.

Moartea lui a surprins pe toți, încredințându-ne o dată în plus de nevoia de a fi totdeauna gata de a termina experiența vieții ca un ispravnic ce și-a încheiat cu bine și credințioasă lucrarea dată.

Înmormintarea a avut loc în comuna sa natală, Licuriciu, luni 8 februarie. O mare mulțime de frați și surori în credință și de consăteni a condus la locul odihnei sale pe acest slujitor al lui Dumnezeu care și-a isprăvit alergarea. Frații pastori Gyeresi Iosif, Pirvan Marin, Petcu Constantin, Niculescu Teodor și Crișan Pavel au prezentat cuvântul mângietor al Scripturii familiei și celor prezenți.

Cit de reconfortante sînt cuvintele Domnului Hristos care ne asigură: „Iată, Eu vin curînd; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta Lui“ (Apoc. 22,12)!

Comitetul Uniunii

— În ziua de 31 ianuarie 1988, adoarme în Domnul sora STANA S. POPA, văduva pastorului Scarlat D. Popa, mort în martie 1960.

Născută la 28 octombrie 1894 în comuna Peștera, jud. Constanța, a trăit o viață închinată familiei și lucrării, alături de soțul său. După primul război mondial, se alătură împreună cu soțul său Bisericii advente și primește botezul în apele Mării Negre, la Constanța, fr. P. P. Paulini aducând la îndeplinire acest act solemn. Urmează ani de slujire și sacrificii: Brăila, Călărași, Vălenii de Munte, Tîrgoviște, Alexandria și Pitești, marcând locurile unde au slujit cu scumpătate și credințioasă lui Dumnezeu, bisericii și frățietății.

Și-a crescut copiii în temere de Dumnezeu și în spiritul slujirii și respectului față de adevăr și biserică. În simplitatea credinței și vieții ei, a iubit pe frații și surorile sale, casa fiindu-i totdeauna primitoare și ospitalieră. A iubit biserica, lucrarea și a fost totdeauna

un sprijin de nădejde pentru soțul său, în activitatea acestuia.

După moartea fr. Scarlat Popa, vine la București, alături de fiii ei, ca membră a comunității București-Labirint.

Se stinge din viață la vârsta de 94 de ani, în nădejdea vederii cu Mintuitorul și cu cei dragi, la învierea celor dreți.

Înmormintarea a avut loc miercuri 3 februarie 1988 la Pitești. Familia și numeroși frați și surori au însoțit-o la locul odihnei sale până în zorii zilei zilelor. Frații pastori Chelbegeanu Apostol, Toma Corneliu, Soare Ioan, Ghioaldă Leonida și Niculescu Teodor au prezentat familiei și celor prezenți cuvintele de mângiere ale Scripturilor.

Cit de puternic și plin de semnificații este cuvântul Scripturii care spune: „O, de aș muri de moartea celor neprihăniți, și sfîrșitul meu să fie ca al lor“ (Numeri 23,10) !

Comitetul Uniunii

SFÎRȘIT DE CALE

— La 28 ianuarie 1987, trece la odihnă la frumoasa vîrstă de 93 de ani sora Lina M. Ionescu, membră a comunității Curtișoara, jud. Olt, mama fratelui pastor pensionar Mihai Ionescu.

Prin experiențe și chemări deosebite de minunate, sora Ionescu primește credința adventă în anul 1933 și trăiește o viață creștină plină de încredere și curaj, îndurînd cu demnitate greutățile și împotrivirile caracteristice acelor ani. Cuvintele ce exprimau convingerea și încrederea ei în Răscumpărătorul său și pe care le folosea adesea în ultimele zile ale vieții sale: „Să nu ne pierdem nădejdea“ au întărit pe mulți. Convingerea sa în ceea ce privește certitudinea mîntuirii și-o exprima prin cîntarea „Ne așteaptă-un cămin strălucit“.

Membrii comunității, împreună cu o mulțime de consăteni ce au cunoscut-o și au apreciat-o pentru viața și caracterul ei, au condus-o

la locul odihnei temporare. Cuvîntul mîngierii din partea lui Dumnezeu a fost rostit de către fratele pastor-ajutor Ban Viorel, care a condus și cîntările de cor.

— În ziua de 6 noiembrie 1987, adoarme în Domnul fr. Ticușan Pompiliu Florin, membru al comunității Sighișoara.

Născut la 21 martie 1927, fr. Ticușan primește botezul în Biserica adventă la 10 august 1943, rămînd credincios legămîntului său pînă în clipa morții. Este atașat bisericii și comunității sale, unde a slujit fraților săi în diferite slujbe, iar din 1957 pînă în ziua morții a fost prezbiter al comunității.

A fost un om muncitor, cinstit, un bun părinte și a iubit și slujit pe aproapele.

Cei ce l-au cunoscut, membrii comunității și frații pastori Cheșan Emil, Bogdan Dumitru, Niculescu Emilian și Forray Lazăr au condus

la locul odihnei sale pe fr. Ticușan P. Florin, pînă în ziua cea mare a învierii celor dreți.

— La 25 decembrie 1987, încețază din viață fr. Peicu Dumitru, membru și prezbiter al comunității Balta Sărată, jud. Teleorman.

Născut la 12 noiembrie 1912, primește credința adventă la vîrsta de 17 ani, iar toată viața și-a închinat-o lui Dumnezeu, muncii, familiei și comunității sale. A fost un bun creștin, un muncitor cinstit și harnic și un sprijin pentru cei în nevoie.

Închide ochii în speranța adventă ce i-a încălzit și luminat drumul vieții și activității sale. Frățietatea și cei ce l-au cunoscut l-au condus la locul odihnei sale. Cuvîntul mîngierii divine a fost rostit de către fratele pastor-asistent Bancu Sabinel.

Redacția